

РЕШЕНИЕ

№ 888

гр. София, 18.07.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ТО VI-8, в публично заседание на седми юни през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Мария Бойчева

при участието на секретаря Цветелина В. Пецева
като разгледа докладваното от Мария Бойчева Търговско дело №
20211100901334 по описа за 2021 година

и за да се произнесе, съобрази следното:

Производството е по реда на чл. 625 и сл. от Търговския закон.

Образувано е по молба на молителя “Р.И К.” АД, ЕИК *****, за откриване на производство по несъстоятелност на “Б.” ЕООД, ЕИК ***** (правоприемник на преобразуваното чрез промяна на правната форма дружество - “Б.” ЕАД с ЕИК *****), поради свръхзадълженост и при условията на евентуалност поради неплатежоспособност.

Молителят твърди, че има вземания към ответника, произтичащи от търговска сделка – пет договора за разпространение на телевизионни програми, сключени през 2016 г., допълнителен договор към тях от 01.02.2018 г. и договор за телевизионна реклама от 01.04.2020 г. Твърди, че към датата на подаване на молбата по чл. 625 от ТЗ вземанията му към ответника възлизат общо на 1 603 050 лева с ДДС за периода м. 01.2021 г. – м. 05.2021 г. по фактури №№ 3000000122/01.02.2021 г. (остатък), *****/29.01.2021 г., 3000000123/01.03.2021 г., *****/26.02.2021 г., 3000000124/01.04.2021 г., 4000000277/31.03.2021 г., 3000000125/05.05.2021 г., 4000000282/29.04.2021 г., 3000000126/01.06.2021 г., *****/31.05.2021 г. и 4000000298/30.06.2021 г., както и фактура № 4000000290/31.05.2021 г. (неустойки за забава).

Твърди, че ответното дружество “Б.” ЕООД се е преобразувало чрез промяна на правната си форма от ЕАД в ЕООД по реда на чл. 264н от ТЗ, при което е формиран собствен капитал от 3 480 134 лева и което сочело и чистата стойност на имуществото на ответното дружество. Твърди, че ответното дружество има значителни задължения към кредитни институции и за които са вписани особени залози по партидата на дружеството в Търговския регистър. Твърди, че финансовото състояние на ответното дружество е трайно влошено през последните две години с оглед годишните

му финансови отчети за 2018 г. и 2019 г. и съпътстващите ги доклади на независимите финансови одитори. Твърди, че данните от тези финансови отчети сочат, че затрудненията на ответника не са временни, както и че ответното дружество не разполага с имущество, достатъчно за покриване на задълженията му без опасност за интереси на неговите кредитори.

Твърди, че през последната година ответното дружество се е принудило да оптимизира разходите си и в частност тези за труд, като е съкратило служители и е намалило или “замразило” трудовите възнаграждения на несъкратените служители, което е довело до влошаване на качеството на предлаганите от ответника услуги и съответно до чувствителен и нарастващ отлив на абонатите му към негови конкуренти, респективно налице е спад в приходите му от основната дейност.

Твърди, че ответното дружество е свръхзадължено.

Твърди, че ответното дружество е неплатежоспособно. Твърди, че същото не е в състояние да изпълни изискуемите си задължения към молителя по търговски сделки за периода от 01.01.2021 г. до датата на подаване на молбата. Твърди, че за този период е налице само частично плащане от страна на длъжника по фактура № 3000000122/ 01.02.2021 г.

Молителят се позовава на презумпцията по чл. 608, ал. 3 от ТЗ, че ответното дружество е спряло плащанията към него, поради което е неплатежоспособно.

Молителят твърди, че началната дата на свръхзадължеността е 31.12.2019 г., доколкото според доклада на одитора от 2019 г. ответното дружество е понесло нетна загуба от 122 998 000 лева, като към 31.12.2019 г. текущите му пасиви надвишават текущите му активи със 170 374 000 лева.

Молителят твърди, че началната дата на неплатежоспособността е 06.03.2021 г. – денят, следващ падежа на задължението по фактура № 3000000122/01.02.2021 г., към който момент ответникът има изискуеми непогасени парични задължения и е спрял плащанията.

Молителят претендира да бъде обявена свръхзадължеността на ответното дружество и при условията на евентуалност неплатежоспособността на дружеството, да бъде определена началната ѝ дата, да бъде открито производство по несъстоятелност, да бъде допуснато обезпечение чрез налагане на запор, възбрана или други обезпечителни мерки, да бъде назначен синдик и да бъде определена дата на първото събрание на кредиторите.

С определение от 12.08.2021 г. и предвид молба на молителя с вх. № 11353/03.08.2021 г., постъпила преди провеждане на първото по делото съдебно заседание, съдът по аргумент от разпоредбата на чл. 629, ал. 4 от ТЗ е присъединил за разглеждане в настоящото производство заявените в същата вземания. В молбата молителят посочва, че след подаване на молбата по чл. 625 от ТЗ са погасени от ответника претендираните в същата вземания. Твърди, че има вземания от ответника в общ размер на 2 292 003,60 лева с ДДС, представляваща сбора от дължимите за м. май, м. юни и м. юли 2021 г. възнаграждения от по 764 001,20 лева с ДДС по дебитно известие № 3000000129/27.07.2021 г. към фактура № 3000000126/01.06.2021 г., дебитно известие № 3000000128/27.07.2021 г. към фактура № 3000000127/01.07.2021 г. и фактура № 3000000130/02.08.2021 г. Твърди, че причините за издаване на дебитните известия и фактуриране на сумата от 250 000 лева без ДДС са

непостигане на съгласие за сключването на нов двугодишен договор за разпространение на ТВ програмите на дружеството молител, който да влезе в сила от 01.05.2021 г.

В съдебно заседание, проведено на 14.09.2021 г., молителят е представил и дебитно известие № 3000000131/02.08.2021 г. към фактура № 3000000130/02.08.2021 г. на стойност от 16 000 лева с ДДС, като с молба с вх. № 17762/21.09.2021 г. е направено искане за изменение на определението от 12.08.2021 г. и съответно включване и на това вземане на молителя в настоящото производство. С определение № 1303/02.12.2021 г. съдът е оставил без уважение искането на молителя "Р.И К." АД по молба с вх. № 17762/21.09.2021 г. за изменение на основание чл. 253 от ГПК на определение № 481/12.08.2021 г.

С определение от 26.07.2021 г. съдът е конституирал "БГ Т.М." ЕООД, ЕИК *****, като присъединен кредитор по делото на основание чл. 629, ал. 4 от ТЗ. Претендира да бъде открито производство по несъстоятелност на ответното дружество поради свръхзадълженост и при условията на евентуалност поради неплатежоспособност. Присъединеният кредитор твърди, че има вземания към ответника, произтичащи от търговски сделки, в общ размер на 1 414 920 лева. Твърди, че има вземания към ответника по договор от 08.02.2019 г. за взаимно свързване на електронни съобщителни мрежи за предоставяне на услуги на "Б." ЕАД в мрежата на "БГ Т.М." ЕООД, които към момента на подаване на молбата по чл. 629, ал. 4 от ТЗ възлизат общо на 45 600 лева с ДДС, включваща наема на електронно-съобщителни мрежи за периода м. 10.2020 г. – м. 07.2021 г. включително, т.е. десет месеца от по 4 560 лева с ДДС месечно. Твърди, че за вземанията по този договор е издал фактури №№ 0000000609/05.10.2020 г., 0000000615/03.11.2020 г., 0000000621/02.12.2020 г., 0000000627/04.01.2021 г., 0000000634/05.02.2021 г., 0000000640/04.03.2021 г., 0000000644/05.04.2021 г., 0000000650/05.05.2021 г., 0000000655/04.06.2021 г. и */02.07.2021 г.

Твърди, че има вземания към ответника и по договор от 28.12.2017 г. за предоставяне от "БГ Т.М." ЕООД на "Б." ЕАД на право на разпространение на телевизионна програма "Х.Л." и допълнително споразумение към него от 23.10.2018 г. Твърди, че вземанията му по този договор възлизат общо на 19 440 лева с ДДС за разпространение на програма "Х. ТВ" за м. 06.2021 г. и м. 07.2021 г. съгласно фактури №№ */04.06.2021 г. и 0000000659/02.07.2021 г.

Твърди, че има вземания към ответника и по договор от 28.12.2017 г. за предоставяне от "БГ Т.М." ЕООД на "Б." ЕАД на право на разпространение на телевизионна програма "Х. ТВ" и допълнително споразумение към него от 23.10.2018 г. Твърди, че вземанията му по този договор възлизат общо на 38 880 лева с ДДС за разпространение на програма "Х. ТВ" за м. 06.2021 г. и м. 07.2021 г. съгласно фактури №№ 0000000653/04.06.2021 г. и 0000000658/02.07.2021 г.

Твърди, че има също вземане към ответника в размер на 759 000 лева, представляващо неустойка по чл. 23, ал. 1 от сключения между страните договор от 28.12.2017 г. за предоставяне от "БГ Т.М." ЕООД на "Б." ЕАД на право на разпространение на телевизионна програма "Българска история", изменен с допълнително споразумение към него от 19.07.2018 г. Твърди, че съгласно цитираната разпоредба, изменена с допълнителното споразумение,

при предсрочно прекратяване на договора операторът дължи на телевизията неустойка за всички месеци от прекратяването до края на срока на договора, изчислена на база последната начислена такса преди прекратяването. Твърди, че с писмо, получено от ответника на 14.01.2021 г., договорът е развален от страна на присъединения кредитор поради неплащане от Б. повече от три месеца на дължими месечни възнаграждения, поради което ответникът дължи процесната неустойка.

Твърди, че има вземане към ответника в размер на 552 000 лева, представляващо неустойка по чл. 23, ал. 1 от сключения между страните договор от 28.12.2017 г. за предоставяне от "БГ Т.М." ЕООД на "Б." ЕАД на право на разпространение на телевизионна програма "Дестинация BG", изменен с допълнително споразумение към него от 19.07.2018 г. Твърди, че с писмо, получено от ответника на 11.01.2021 г., договорът е развален от страна на присъединения кредитор поради неплащане от Б. повече от три месеца на дължими месечни възнаграждения, поради което ответникът дължи процесната неустойка.

Присъединеният кредитор "БГ Т.М." ЕООД се позовава на презумпцията по чл. 608, ал. 3 от ТЗ, че ответното дружество е спряло плащанията към него, поради което е неплатежоспособно.

Присъединеният кредитор "БГ Т.М." ЕООД твърди, че началната дата на свръхзадължеността е по-ранна от 31.12.2019 г., а началната дата на неплатежоспособността е 06.10.2020 г. – денят, следващ падежа на задължението по фактура № 0000000609/05.10.2020 г., към който момент ответникът има изискуеми непогасени парични задължения и е спрял плащанията.

Присъединеният кредитор "БГ Т.М." ЕООД претендира да бъде обявена свръхзадължеността на ответното дружество и при условията на евентуалност неплатежоспособността на дружеството, с произтичащите от това правни последици.

С определение от 12.08.2021 г. съдът е конституирал П.И. Г. като присъединен кредитор по делото на основание чл. 629, ал. 4 от ТЗ. Същият твърди, че има вземания към ответното дружество, които да произтичат от търговска сделка – договор за управление от 01.08.2016 г. Твърди, че вземанията са възникнали преди вписване на преобразуването на ответното дружество. Твърди, че вземанията му възлизат на обща сума от 19 200 000 евро, от които 13 000 000 евро - неустойка по чл. 6.1. от договора за управление, дължима поради предсрочно прекратяване на мандата му като изпълнителен член на съвета на директорите на ответното дружество (изискуема от 27.02.2019 г. – в 14-дневен срок от вписване на заличаването му като директор); 4 200 000 евро - неустойка по чл. 6.2. от договора, дължима поради прекратяване на мандата му като член на съвета на директорите (изискуема от 21.11.2019 г. – в 14-дневен срок от вписването на заличаването) и 2 000 000 евро - неустойка по чл. 6.3. от договора, дължима поради смяна на контрола на дружеството (изискуема от 20.07.2021 г. – в 14-дневен срок от вписване на заличаването на "Б." ЕАД).

Присъединеният кредитор П.И. Г. твърди, че началната дата на неплатежоспособността е 28.02.2019 г. – денят, следващ падежа на неустойката по чл. 6.1. от договора за управление, към който момент ответникът има изискуеми непогасени парични задължения и е спрял

плащанията, а началната датата на свръхзадължеността е най-късно на 31.12.2019 г.

Присъединеният кредитор П.И. Г. претендира да бъде обявена неплатежоспособността на ответното дружество и при условията на евентуалност свръхзадължеността на дружеството, с произтичащите от това правни последици.

В останалата част твърденията на всеки от присъединените кредитори относно финансово-икономическото състояние на ответното дружество са като твърденията на молителя, описани по-горе.

Ответникът “Б.” ЕООД подава отговор, в който оспорва молбата по чл. 625 от ТЗ като недопустима и при условията на евентуалност като неоснователна. Сочи, че молителят “Р.И К.” АД не е активно легитимиран, тъй като няма качеството на кредитор с изискуемо вземане по търговска сделка, доколкото ответникът е погасил вземанията, посочени в молбата по чл. 625 от ТЗ. Доводите на ответника относно недопустимостта на молбата по чл. 625 от ТЗ касаят основателността на същата, поради което се разглеждат по съществото на спора.

Ответникът не оспорва, че между него и молителя са възникнали облигационно правоотношения относно предоставяне на право за разпространяване на ТВ програми.

Оспорва, че между тях е сключен индивидуален договор за предоставяне на рекламно време на рекламен агент от 01.04.2020 г., доколкото в същия липсва съществен елемент – уговорено възнаграждение, което да се дължи от Б..

Излага доводи, че относно претендираните вземания за периода 01.01.2021 г. – 31.03.2021 г. между страните е налице висящ съдебен спор по друго търговско дело.

Ответникът оспорва твърденията на молителя, че ответното дружество е в състояние на свръхзадълженост. Сочи, че с оглед мащабите на търговската дейност на ответното дружество, то е обичайно да се финансира дейността със заемни средства. Сочи, че не са налице предприети действия по принудителното изпълнение на съществуващите кредити на Б.. Сочи, че несъстоятелно е позоваването на молителя на одиторския доклад от 2019 г., тъй като представянето на задълженията по договорите за кредит като краткосрочни е изискване на международните счетоводни стандарти, но при изчисляване на коефициентите на ликвидност тези задълженията следвало да бъдат приети като дългосрочни поради липса на пристъпване към принудително изпълнение.

Ответникът оспорва твърденията на молителя, че ответното дружество е неплатежоспособно. Сочи, че дружеството заплаща редовно и в срок публичните задължения, задълженията си към доставчиците, както и трудовите възнаграждения към персонала. Сочи, че видно от годишните финансови отчети на ответника в периода 2015 г. – 2020 г. приходите от търговската му дейност се запазват стабилни. Сочи, че дадените разрешения за дейността му са валидни и действащи. Сочи, че съгласно последните публикувани доклади на КРС за 2019 г. и 2020 г. за периода 2018 г. – 2020 г. Б. е предприятието с най-голям относителен пазарен дял на база брой абонати и брой приходи в сегменти на платената телевизия на дребно.

Сочи, че при изследването на финансовото състояние на ответника следва да се отчете, че в периода 2017 г. - 2019 г. е извършено финансово реструктуриране на дружеството, сключени са споразумения с ключови доставчици, предоговорени са всички дългосрочни вземания от свързани компании, разрешени са други спорове, постигнати са споразумения с кредиторите на дружеството. Соци, че по този начин е освободен финансов ресурс, осигурени са допълнителни финансови средства от кредитори и е подобро финансовото състояние на дружеството.

Сочи, че следва да се отчете също, че в резултат на финансовото реструктуриране през 2019 г. се е наложило дружеството да поеме значителни по размер разходи, което е довело до увеличаване на разходите му в ГФО за 2019 г. и частично влошаване на финансовите резултати за тази година. Соци, че това състояние е временно, разходите са извънредни, еднократни и нетипични за нормалната търговска дейност на дружеството.

Сочи, че подадената от "Р.И К." АД молба съставлява злоупотреба с право по смисъла на чл. 289 от ТЗ и чл. 8, ал. 2 от ЗЗД, доколкото има висящ съдебен спор между страните относно същото вземане и при евентуално откриване на производство по несъстоятелност вземанията на молителя биха били удовлетворени едва след погасяването на обезпечените вземания.

Ответникът "Б." ЕООД подава отговор на молба от 03.08.2021 г. на "Р.И К." АД, в който оспорва същата като недопустима и неоснователна. Соци, че петте договора от 2016 г. с "Р.И К." АД са прекратени с изтичане на срока им и предоставените след 01.05.2021 г. услуги нямат своето основание в нито един от тези договори. Соци, че поради това претендираните от "Р.И К." АД вземания за м. май, юни и юли 2021 г. с молбата от 03.08.2021 г. нямат своето основание във вече прекратените договори и същите не представляват вземания по търговска сделка. Соци, че или договорите от 2016 г. са изменени съгласно постигнатите усни договорки между страните, като цената е намалена и молителят няма вземане за разликата; или договорите от 2016 г. са прекратени, както е посочено по-горе. Дори и да се приеме, че претендираните с молбата от 03.08.2021 г. вземания на "Р.И К." АД съществуват в посочените размери, то ответникът оспорва да са изискуеми към датата на съдебното заседание – 14.09.2021 г. Соци, че освен претенцията за плащане по една фактура по всеки договор за м. май, юни и юли 2021 г., останалите претендирани от "Р.И К." АД задължения се основават на дебитни известия, издадени след 27.07.2021 г., т.е. точно след датата, на която "Б." ЕООД погасило изцяло всички първоначално претендирани вземания на "Р.И К." АД.

Ответникът "Б." ЕООД подава отговор, в който оспорва молбата на "БГ Т.М." ЕООД като недопустима и при условията на евентуалност като неоснователна. Доводите на ответника относно недопустимостта на молбата касаят основателността на същата, поради което се разглеждат по съществото на спора. Ответникът оспорва активната легитимация на присъединения кредитор, тъй като няма качеството на кредитор с изискуемо вземане по търговска сделка.

Ответникът сочи, че претендираните от този присъединен кредитор вземания, произтичащи от договор от 28.12.2017 г. (програма "Х.Л." и програма "Х. ТВ") са изплатени на 05.08.2021 г.

Ответникът прави възражение за нищожност на договора от 08.02.2019

г., договора от 28.12.2017 г. (програма “Българска история”) и договора от 28.12.2017 г. (програма “Дестинация BG” и програма “Мотоспорт”), изменени с допълнителни споразумения, както и за нищожност на уговорените в тези договори неустойки.

Относно двата договора от 28.12.2017 г. ответникът прави възражение за нищожност поради противоречие с добрите нрави на основание чл. 26, ал. 1, предл. трето от ЗЗД, съответно поради невъзможен предмет на основание чл. 26, ал. 2, предл. първо от ЗЗД. Сочи, че договорите противоречат на добрите нрави поради несправедливо облагодетелстване на “БГ Т.М.” ЕООД с оглед нееквивалентността на насрещните престации в голяма степен (цената е от 120 до 60 пъти по-висока от цената, която ответникът плаща за сходни български ТВ програми, които имат същия програмен профил). Сочи, че “БГ Т.М.” ЕООД не притежава електронни съобщителни мрежи, не са му предоставени номера от Националния номерационен план и не може правно и фактически да осъществи взаимно свързване, т.е. невъзможност за изпълнение на предмета с оглед условията на ЗЕС и Наредба № 1/19.12.2008 г. за условията и реда за осъществяване на достъп и/или взаимно свързване.

С оглед тежестта на сочения порок на договора, ответникът прави възражение за нищожност на договора от 08.02.2019 г. поради заобикаляне на закона на основание чл. 26, ал. 1, предл. второ от ЗЗД – разпоредбите на ЗЕС и Наредба № 1/19.12.2008 г. Прави възражение, че договорът от 08.02.2019 г. е нищожен поради невъзможен предмет на основание чл. 26, ал. 2, предл. първо от ЗЗД. Сочи, че договорите имат невъзможен предмет поради неуреждането на авторските права съгласно изискванията на ЗАПСП и ЗРТ. Сочи също, че договорите са развалени, считано от 04.01.2021 г., с едностранно предизвестие от ответника поради непредоставянето от страна на “БГ Т.М.” ЕООД на доказателства за уредени авторски права. Прави възражение, че договорът от 08.02.2019 г. е нищожен поради липса на основание съгласно чл. 26, ал. 2, предл. четвърто от ЗЗД.

При условията на евентуалност, ако се приеме, че двата договора не са нищожни, прави възражение за нищожност на неустоечните клаузи в тези договори поради противоречие със закона на основание чл. 26, ал. 1, предл. първо от ЗЗД и поради противоречие с добрите нрави на основание чл. 26, ал. 1, предл. трето от ЗЗД. Сочи, че предвидените неустойки противоречат на чл. 92, ал. 1 от ЗЗД, тъй като неустойката се дължи и при изправност на ответника. Сочи, че предвидените неустойки за заплащане на месечните такси до края на срока на договора при прекратяване на същия излизат извън обезпечителната, обезщетителната и санкционна функция на неустойката, тъй като страната получава имуществена облага без насрещна престация и това води до неоснователно обогатяване и нарушава принципа на справедливост. Сочи, че “БГ Т.М.” ЕООД няма право на неустойки, тъй като е неизправна страна по двата договора, както и поради разваляне на договорите поради неизпълнението от страна на “БГ Т.М.” ЕООД.

Относно договора от 08.02.2019 г. за взаимно свързване на електронни съобщителни мрежи за предоставяне на услуги на “Б.” ЕАД ответникът сочи, че “БГ Т.М.” ЕООД не притежава електронни съобщителни мрежи, не са му предоставени номера от Националния номерационен план и не може правно и фактически да осъществи взаимно свързване, т.е. невъзможност за изпълнение на предмета с оглед условията на ЗЕС и Наредба № 1/19.12.2008 г. за условията и реда за осъществяване на достъп и/или взаимно свързване.

С оглед тежестта на сочения порок на договора, ответникът прави възражение за нищожност на договора от 08.02.2019 г. поради заобикаляне на закона на основание чл. 26, ал. 1, предл. второ от ЗЗД – разпоредбите на ЗЕС и Наредба № 1/19.12.2008 г. Прави възражение, че договорът от 08.02.2019 г. е нищожен поради невъзможен предмет на основание чл. 26, ал. 2, предл. първо от ЗЗД. Прави възражение, че договорът от 08.02.2019 г. е нищожен поради липса на основание съгласно чл. 26, ал. 2, предл. четвърто от ЗЗД.

В останалата част оспорванията и възраженията на ответника относно финансово-икономическото състояние на дружеството са същите, като и срещу молбата по чл. 625 от ТЗ.

Ответникът “Б.” ЕООД подава отговор, в който оспорва молбата на П.Г. като недопустима и при условията на евентуалност като неоснователна. Оспорва материално-правната легитимация на присъединения кредитор П.Г.. Прави възражения за нищожност и за унищожаемост срещу вземанията на П.Г.. Прави възражение за нищожност на договор за управление от 01.08.2016 г., на който се основава претенцията на П.Г., поради противоречие на добрите нрави, на основание чл. 26, ал. 1, предл. трето от ЗЗД, доколкото са уговорени обезщетения и неустойки в големи размери единствено в полза на изпълнителния ДИРЕКТОР П.Г. и същите са прекомерни. Прави възражение за нищожност на договора за управление от 01.08.2016 г. поради липса на съгласие, на основание чл. 26, ал. 2, предл. второ вр. с чл. 42, ал. 2 от ЗЗД, тъй като ответното дружество не е изразявало съгласие за подписване на договора. Сочи, че договорът е подписан от името на дружеството от Н. К., който не е имал качеството на председател на съвета на директорите при подписване на договора. Прави възражение за нищожност на договора за управление от 01.08.2016 г. поради привидност, на основание чл. 26, ал. 2, предл. пето от ЗЗД, доколкото с този договор се прикрива друго съглашение, чиято цел е облагодателстване на П.Г. с обезщетения и неустойки. Прави възражение за нищожност на договора поради действията на Н. К. във вреда на представляваното дружество “Б.” ЕООД, на основание чл. 40 от ЗЗД. При условията на евентуалност, прави възражение за унищожаемост на договора поради сключването му при грешка, измама или заплашване, на основание чл. 28, 29 и 30 от ЗЗД, като сочи, че за същите са узнали през м. февруари 2020 г. Ответникът оспорва търговския характер на вземанията на П.Г., доколкото договорът за управление не е търговска сделка и не може да служи за основание за легитимация на същия като кредитор по смисъла на чл. 625 от ТЗ.

Прави възражение за нищожност на неустоечните клаузи на чл. 6.1. от договора за управление, съответно на чл. 6.2. от договора и съответно на чл. 6.3. от договора, поради противоречие на добрите нрави на основание чл. 26, ал. 1, предл. трето от ЗЗД. Сочи, че неустойка по чл. 6.1. от договора в размер на 13 000 000 евро е нищожна, тъй като при месечно възнаграждение от 23 000 лева за мандат от пет години или за петгодишен мандат в размер на 1 380 000 лева. Сочи, че неустойката е почти 10 пъти над максималния размер на възнаграждението на П.Г. за пълния размер на срока на мандата му от пет години (при липса на уговорени клаузи за бонуси или възнаграждения при определен резултат за дружеството), и е нищожна още към датата на сключване на процесния договор. Сочи, че неустойката е уговорена да се дължи в пълен размер, независимо какъв е оставащият период от мандата на изпълнителния директор, както и независимо дали мандатът му е прекратен

поради виновно неизпълнение или не. Сочи, че освен горното, неустойката по чл. 6.2. от договора от 4 200 000 евро е в размер над 4 пъти по-висок от общия размер на възнаграждението на изпълнителния директор и е уговорена да се получи при прекратяване на мандата на съответния член на съвета на директорите, без да се държи сметка за причините за освобождаването му. Сочи, че неустойката по чл. 6.3. от договора в размер на 2 000 000 евро представлява санкция за промяна в контрола на ответното дружество, поради което цели да предотврати промяна в контрола, която да доведе до промяна на съвета на директорите. Оспорва неустойките и като прекомерни. Сочи също, че претендираните от П.Г. вземания не са изискуеми и ликвидни. Ответникът сочи, че с оглед на горното не следва да се обсъжда финансово-икономическото състояние на ответното дружество.

Съдът, след като обсъди доводите на страните и прецени събраните по делото доказателства поотделно и в тяхната съвкупност, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Съдът приема от фактическа страна следното:

От служебно извършена справка в Търговския регистър се установява, че на 06.07.2021 г. е вписано преобразуване чрез промяна на правната форма по реда на чл. 264 и сл. от ТЗ на “Б.” ЕАД с ЕИК *****, в новоучредено дружество “Б.” ЕООД, ЕИК *****. При преобразуването чрез промяна на правната форма към новоучреденото дружество преминават всички права и задължения на преобразуващото се дружество, като последното се прекратява без ликвидация. Правоотношенията, възникнали с преобразуващото се дружество - “Б.” ЕАД, неговите активи и пасиви, се поемат от новоучреденото дружество - “Б.” ЕООД, съгласно изричната разпоредба на чл. 264з, ал. 2 от ТЗ. С оглед на това в настоящото производство подлежат на разглеждане правоотношенията на молителя и присъединените кредитори, възникнали с “Б.” ЕАД.

По делото е представен от молителя “Р.И К.” АД договор за разпространение на телевизионни програми от 01.01.2016 г., сключен между “Р.И К.” АД като дистрибутор и “Б.” ЕАД като оператор, по силата на който дистрибуторът предоставя на оператора срещу възнаграждение неизключителното право да разпространява програмите на територията на Република България, като услуга предоставяна на абонатите му, като към датата на сключването на договора програмите носят наименованията ТВ+ (TV+) и Еф+ (F+).

Съгласно чл. 14 от договора, същият се сключва за срок от 12 месеца, считано от датата на договора, като ако до един месец преди изтичането на срока на договора никоя от страните не е поискала писмено прекратяването му, същият се счита автоматично за продължен за срок от 12 месеца, което правило се прилага многократно и без ограничение.

Съгласно чл. 15, ал. 1 от договора, операторът заплаща на дистрибутора фиксирано месечно възнаграждение за предоставеното му право да разпространява програмите, на обща стойност за двете програми от 556 000 лева, без включен ДДС.

Съгласно чл. 15, ал. 2 от договора, операторът заплаща възнаграждението по предходната алинея в срок – до 90 дни, считано от получаване на съответната фактура.

Представен е анекс от 01.02.2016 г. към договора за разпространение на телевизионни програми от 01.01.2016 г., с който се изменя чл. 29 от договора и се договоря спор между страните да се решава от компетентния български съд.

Представен е и анекс от 03.01.2018 г., с който се изменя чл. 15, ал. 1 от договора, като се намалява фиксираното месечно възнаграждение на 500 000 лева, и чл. 14, ал. 2 от договора, в който срокът за предизвестие за “неподновяване” се увеличава на три месеца преди изтичането на договорения срок.

Представен е и предварителен договор за разпространение на телевизионна програма от 01.02.2016 г., сключен между молителя като възложител и “Б.” ЕАД като изпълнител/оператор, относно платена телевизионна програма с наименование – Спорт плюс и лого “Спорт+”, като е уговорено възнаграждение в размер на 3,90 лева с ДДС за 1 бр. абонат, на база месечен отчет по чл. 6, ал. 5 от договора за броя на абонатите, приемали програмата през предходния месец. В чл. 3 от същия е уговорен 12-месечен срок на действие на договора и подновяване на срока, ако до един месец преди изтичането му някоя от страните не е поискала писмено прекратяването му.

Представен е от молителя и предварителен договор за разпространение на телевизионна програма от 28.04.2016 г., сключен между молителя като възложител и “Б.” ЕАД като оператор, относно платена телевизионна програма с наименование – “Cinema+”, като е уговорено възнаграждение в размер на 1,50 лева без ДДС за 1 бр. абонат, на база месечен отчет по чл. 6, ал. 5 от договора за броя на абонатите, приемали програмата през предходния месец. Представени са и предварителен договор за разпространение на телевизионна програма от 28.04.2016 г. относно платена телевизионна програма с наименование – “Comedy+”, както и предварителен договор за разпространение на телевизионна програма от 28.04.2016 г. относно платена телевизионна програма с наименование – “Action+”, в които са уговорени идентични условия относно възнаграждението по договора, начина му на плащане и срока на действие на договора.

Представен е от молителя индивидуален договор за предоставяне на програмно време на рекламен агент за излъчване на търговски съобщения, по силата на който “Р.И К.” АД като телевизия предоставя на “Б.” ЕАД като рекламен агент програмно време за излъчване на рекламни търговски съобщения, срещу възнаграждения, определени в подписаните от страните медийни планове, съобразно тарифата, като окончателно дължимите размери се конкретизират в съответните месечни фактури за предоставените рекламни услуги. В чл. 5 от същия е уговорен първоначален срок на договора от 24 месеца, който се подновява, ако до един месец преди изтичането му някоя от страните не е поискала писмено прекратяването му.

Представени са фактури №№ 3000000122/01.02.2021 г., *****/29.01.2021 г., 3000000123/01.03.2021 г., *****/26.02.2021 г., 3000000124/01.04.2021 г., 4000000277/31.03.2021 г., 3000000125/05.05.2021 г., 4000000282/29.04.2021 г., 3000000126/01.06.2021 г., *****/31.05.2021 г., 4000000298/30.06.2021 г. и 4000000290/31.05.2021 г., издадени от доставчика “Р.И К.” АД на получателя “Б.” ЕАД.

Представено е от ответника допълнително споразумение от 27.04.2021

г., сключено между молителя и ответника относно договори от 01.01.2016 г. (за телевизионни програми ТВ+, Еф+), от 01.02.2016 г. (за телевизионна програма Спорт+), от 28.04.2016 г. (за телевизионна програма Action+), от 28.04.2016 г. (за телевизионна програма Cinema+), от 28.04.2016 г. (за телевизионна програма Comedy+), с което се договаря промяна на дължимото възнаграждение за разпространение на ТВ програмите, като за периода от 01.01.2021 г. до 30.04.2021 г. Б. дължи на Р.И. К. фиксирано месечно възнаграждение в размер на 250 000 лева без ДДС по договорите за разпространение на ТВ програми и 20 000 лева без ДДС за реализиране на търговски съобщения, промотиращи дейността на Б.. В т. 3 от споразумението е уговорено, че същото влиза в сила от 01.08.2020 г. и е със срок на действие – 30.04.2021 г.

Съгласно чл. 1.3. от допълнителното споразумение от 27.04.2021 г., страните се споразумяват, че ще проведат добросъвестно преговори за подписването на нов двугодишен договор за разпространение на ТВ програмите и ще сключат същия – в срок до 31.05.2021 г., като договорът ще е приложим от 01.05.2021 г.

Представено е от молителя предизвестие с изх. № 160-МП/30.06.2021 г., изпратено от “Б.” ЕАД до “Р.И. К.” АД, с което се отправя едномесечно предизвестие за прекратяване на договори от 01.01.2016 г. (за телевизионни програми ТВ+, Еф+), от 01.02.2016 г. (за телевизионна програма Спорт+), от 28.04.2016 г. (за телевизионна програма Action+), от 28.04.2016 г. (за телевизионна програма Cinema+), от 28.04.2016 г. (за телевизионна програма Comedy+), всички изменени с договор от 01.02.2018 г., считано от 01.08.2021 г., поради непостигане на съгласие за подписване на допълнително споразумение към действащите договори.

Представен е и отговор на “Р.И. К.” АД, връчен на ответника на 19.07.2021 г., в който се оспорва възможността за прекратяване на договорите с едномесечно предизвестие и са посочени възможностите за пратяването им, както и се сочи, че не са съгласни предложените търговски условия за разпространение на техните телевизионни програми.

Представени са от ответника платежни документи от м. юни - м. юли 2021 г. за извършени плащания към “Р.И. К.” АД (находящи се в том 4, л. 992 - 997 от делото).

Представени са от молителя дебитно известие № 3000000128/27.07.2021 г. към фактура № 3000000127/01.07.2021 г., дебитно известие № 3000000129/27.07.2021 г. към фактура № 3000000126/01.06.2021 г. и фактура № 3000000130/02.08.2021 г.

В съдебно заседание, проведено на 14.09.2021 г., молителят е представил и дебитно известие № 3000000131/02.08.2021 г. към фактура № 3000000130/02.08.2021 г., като се сочи, че е налице грешка в данъчната основа на фактурата. Същото съдът приема за неотнормено към предмета на спора, тъй като такова вземане на молителя не е приемано за разглеждане в настоящото производство.

Представена е кореспонденция между молителя и ответника през м. април и м. май 2021 г. във връзка с водените преговори между страните за сключване на нов договор.

Представен е от присъединения кредитор “БГ Т.М.” ЕООД договор от 08.02.2019 г. за взаимно свързване на електронни съобщителни мрежи за

предоставяне на услуги на “Б.” ЕАД в мрежата на “БГ Т.М.” ЕООД, съгласно който въз основа на свързването на своите мрежи “Б.” ЕАД ще използва мрежата на “БГ Т.М.” ЕООД за предоставяне услуги на крайни потребители.

Съгласно чл. 4, ал. 1 от договора, същият влиза в сила на 01.03.2019 г.

Представено е приложение № 1 към договора, съгласно което общата месечна такса за посочените в него населени места е в размер на 3 800 лева без ДДС, както и приложение № 2 за експлоатация и поддръжка.

Представени са във връзка с този договор фактури №№ 0000000609/05.10.2020 г., 0000000615/03.11.2020 г., 0000000621/02.12.2020 г., 0000000627/04.01.2021 г., 0000000634/05.02.2021 г., 0000000640/04.03.2021 г., 0000000644/05.04.2021 г., 0000000650/05.05.2021 г., 0000000655/04.06.2021 г. и *****/02.07.2021 г.

Представен е също договор за разпространение на телевизионна програма от 28.12.2017 г., сключен между “БГ Т.М.” ЕООД като телевизията и “Б.” ЕАД като оператор, по силата на който телевизията предоставя на оператора неизключителното право да разпространява, предава и препредава на територията на Република България телевизионна програма “Българска история” посредством електронно съобщителна мрежа.

Съгласно чл. 14, изр. първо от договора, същият се сключва за определен срок от 01.01.2018 г. до 31.12.2021 г.

Съгласно чл. 15 и 16 от договора, операторът заплаща на телевизията такса в размер на 3 800 лева без ДДС, платима до пето число на текущия месец.

Представено е и допълнително споразумение от 19.07.2018 г. към този договор, с чл. 5 от което се изменя чл. 15 от договора, като считано от 01.02.2019 г. операторът заплаща на телевизията такса в размер на 33 000 лева без ДДС за програмите “Българска история”, “Хайде в кухнята” и “БГ Т.М.” за всеки месец от срока на договора или по 11 000 лева без ДДС за всяка телевизионна програма предмет на договора за всеки месец от срока на договора. С чл. 4 от допълнителното споразумение се изменя чл. 14 от договора, като срокът на същият е фиксиран от пет години – от 01.01.2018 г. до 31.12.2022 г. и срокът за предизвестие за “неподновяване” се увеличава на 4 месеца преди изтичането на договорения срок.

С чл. 6 от допълнителното споразумение се изменя чл. 23 от договора, като чл. 23, ал. 1 от договора придобива редакция, както следва: Страните се съгласяват, че предоставянето на правата по чл. 1 от договора за пълния срок на договора е от съществено значение за телевизията и нарушаването на този срок ще доведе до съществени загуби за нея, поради което, в случай, че договорът бъде предсрочно прекратен операторът дължи на телевизията наказателна неустойка за всички месеци от прекратяването до края на срока на договора, изчислена на база последната начислена такса за услугата преди прекратяване на договора, платими еднократно и в пълен размер към момента на прекратяване на договора за разпространение.

Представено е уведомление от “БГ Т.М.” ЕООД до “Б.” ЕАД с вх. № 1-МП/14.01.2021 г. относно ТВ програми “Българска история”, “Хайде в кухнята” и “БГ Т.М.”, с което предвид натрупани неплатени възнаграждения присъединеният кредитор “БГ Т.М.” ЕООД разваля договора от 28.12.2017 г., считано от датата на получаване на писмото, и кани оператора да му

заплати на основание чл. 23, ал. 1 от договора неустойка в размер на 759 000 лева, изчислена въз основа на последната месечна такса за м. януари от 33 000 лева.

Представен е от присъединения кредитор “БГ Т.М.” ЕООД и договор от 28.12.2017 г. за разпространение на телевизионна програма “Дестинация BG”, по който е уговорено такса в размер на 15 000 лева без ДДС, платима до пето число на текущия месец. Останалите разпоредби на договора са като тези на описания по-горе договор за ТВ програмата “Българска история”.

Представено е и допълнително споразумение от 19.07.2018 г. към този договор, с чл. 5 от което се изменя чл. 15 от договора, като считано от 01.02.2019 г. операторът заплаща на телевизията такса в размер на 24 000 лева без ДДС за програмите “Дестинация BG” и “Мотоспорт” за всеки месец от срока на договора или по 12 000 лева без ДДС за всяка телевизионна програма предмет на договора за всеки месец от срока на договора. С чл. 4 от допълнителното споразумение се изменя чл. 14 от договора, като срокът на същият е фиксиран от пет години – от 01.01.2018 г. до 31.12.2022 г. и срокът за предизвестие за “неподновяване” се увеличава срока на 4 месеца преди изтичането на договорения срок

С чл. 6 от допълнителното споразумение се изменя чл. 23 от договора, като чл. 23, ал. 1 от договора придобива редакцията, описана по-горе относно допълнителното споразумение за ТВ програмата “Българска кухня”.

Представено е уведомление от “БГ Т.М.” ЕООД до “Б.” ЕАД с вх. № СФ034/11.01.2021 г. относно ТВ програми “Дестинация BG” и “Мотоспорт”, с което предвид натрупани неплатени възнаграждения присъединеният кредитор “БГ Т.М.” ЕООД разваля договора от 28.12.2017 г., считано от датата на получаване на писмото, и кани оператора да му заплати на основание чл. 23, ал. 1 от договора неустойка в размер на 552 000 лева, изчислена въз основа на последната месечна такса за м. януари от 24 000 лева.

Представен е от присъединения кредитор “БГ Т.М.” ЕООД сключен между страните договор от 28.12.2017 г. за разпространение на телевизионна програма “Х.Л.”, по който е уговорено такса в размер на 4 000 лева без ДДС, платима до пето число на текущия месец.

Представено е и допълнително споразумение от 23.10.2018 г. към този договор, с чл. 1 от което се изменя чл. 15 от договора, като считано от 01.02.2019 г. операторът заплаща на телевизията такса в размер на 8 100 лева без ДДС за всеки месец от срока на договора. С чл. 4 от допълнителното споразумение се изменя чл. 14 от договора, като се увеличава срока за предизвестие за “неподновяване” на 6 месеца преди изтичането на договорения срок.

Представени са фактури №№ *****/04.06.2021 г. и 0000000659/02.07.2021 г. във връзка с този договор.

Представен е също от присъединения кредитор “БГ Т.М.” ЕООД сключен между страните договор от 28.12.2017 г. за разпространение на телевизионна програма “Х. ТВ”, по който е уговорено такса в размер на 4 100 лева без ДДС, платима до пето число на текущия месец.

Представено е и допълнително споразумение от 23.10.2018 г. към този договор, с чл. 5 от което се изменя чл. 15 от договора, като считано от

01.02.2019 г. операторът заплаща на телевизията такса в размер на 16 200 лева без ДДС за програмите “Х. ТВ” и “Х. ТВ HD” за всеки месец от срока на договора или по 8 100 лева без ДДС за всяка телевизионна програма предмет на договора за всеки месец от срока на договора. С чл. 4 от допълнителното споразумение се изменя чл. 14 от договора, като срокът за предизвестие за “неподновяване” се увеличава срока на 6 месеца преди изтичането на договорения срок

Представени са фактури №№ 0000000653/04.06.2021 г. и 0000000658/02.07.2021 г. във връзка с този договор.

Представени са от ответника извлечения от регистри по Закона за електронните съобщения, водени от КРС.

Представени са от ответника и договори с трети за делото лица за ТВ програми в подобна материя, като тази относно ТВ програмите по договорите на присъединения кредитор “БГ Т.М.” ЕООД.

Представен е от ответника платежен документ от 05.08.2021 г. към “БГ Т.М.” ЕООД за плащане с основание “Ф. 658, 659, 654, 653” (находящ се в том 4, лист 1198 от делото).

Представен е и договор с търговски пълномощник от 20.03.2011 г., сключен между “Б.” АД и “Б.-ПРОДАЖБИ” ЕООД на основание чл .26 и 27 от ТЗ.

Представен е от присъединения кредитор П.И. Г. договор за управление, сключен на 01.08.2016 г. между него като изпълнителен директор и дружеството “Б.” ЕАД, представлявано от Н. К. – упълномощен от съвета на директорите с решение от 01.08.2016 г.

Съгласно чл. 5.1. от договора за управление, изпълнителният директор има право на възнаграждение за дейността си в размер на 6 000 лева, платимо до десето число на всеки месец.

Съгласно чл. 6.1. от договора за управление, в случай, че П.Г. бъде освободен (заличен) като изпълнителен директор преди изтичане на срока по чл. 3.2. от договора (определящ срока на договора до изтичане на мандата на съвета на директорите) независимо от причините за това, дружеството му дължи неустойка за предсрочно прекратяване в размер на 13 000 000 евро, платима в срок от 14 дни след освобождаването му (заличаването му) или при поискване. Освобождаването (заличаването) на изпълнителния директор на дружеството може да бъде осъществено или чрез прекратяване на договора или чрез заличаването му от Търговския регистър при Агенцията по вписванията или по друг начин, който пречатства възможността му да извършва ефективното управление и контрол на дружеството.

Съгласно чл. 6.2. от договора, в случай, че П.Г. бъде освободен (заличен) и като член на съвета на директорите, преди изтичане на мандата му, респ. преди преизбирането или избора на нов съвет на директорите, независимо от причините за това, дружеството му дължи неустойка за предсрочно прекратяване в размер на 4 200 000 евро, платима в срок от 14 дни след освобождаването (заличаването) като член на съвета на директорите чрез прекратяване на договора или чрез заличаването му от Търговския регистър при Агенцията по вписванията или по друг начин, който пречатства възможността му да извършва ефективното управление и контрол на дружеството.

Съгласно чл. 6.3. от договора за управление, в случай, че прекият или косвен контрол върху дружеството бъде променен, независимо и наред с предвиденото в чл. 6.1. и чл. 6.2. от договора, дружеството дължи на П.И. Г. неустойка в размер на 2 000 000 евро, платима в срок от 14 дни след промяната на контрола или при поискване.

Съгласно чл. 7.2. от договора за управление, всяка от страните по договора може да го прекрати, като уведоми другата страна с предизвестие от 12 месеца. Независимо от гореизложеното, изпълнителният директор има право да прекрати договора с предизвестие, ако престане да притежава пряко или косвено дялове в дружеството.

Представен е и протокол от 01.08.2016 г. на съвета на директорите за прието решение за упълномощаване на Н. К. да сключи договор за управление с изпълнителния директор П.Г.. Представена е и справка от регистър на договори за управление и контрол, анекси към тях и протоколи от решения на СД – “Б.” АД.

Представена е заповед от 01.09.2017 г. на изпълнителния директор П.Г., съгласно която във връзка с решение на съвета на директорите от 01.09.2017 г., считано от 01.09.2017 г., се променя възнаграждението по договорите за управление и контрол, като се определя на П.И. Г. месечно брутно възнаграждение в размер на 23 000 лева.

Представен е протокол от м. февруари, 2019 г. на съвета на директорите на “Б.” ЕАД за прието решение за освобождаване на П.И. Г. като изпълнителен директор на дружеството.

Представена е заповед от 18.02.2019 г. на оперативен директор на “Б.” ЕАД, с която е наредено да бъде начислена сумата от 276 000 лева на П.И. Г., представляваща обезщетение при прекратяване на договор за управление и контрол, както и сумата от 41 400 лева, представляваща обезщетение за неползван платен отпуск, полагаем за периода 01.09.2017 г. до 13.02.2019 г. в размер на 36 дни.

Представени са извлечения от Търговския регистър на Англия и Уелс за “Б. Х. Л.” и “Б. ЮК.Х.Л.”.

Съдът не кредитира представената от П.И. Г. декларация на Н.Г.К. (находяща се в том 4, л. 1261 от делото), тъй като изявлението представлява опит да се дадат свидетелски показания в писмена форма, което е недопустимо.

Представен е по делото доклад от 03.06.2021 г. на проверителя за проверка на преобразуване по ТЗ на “Б.” ЕАД, чрез промяна на правната му форма и упредяване на “Б.” ЕООД.

Представени са по делото доклад на независим одитор от 30.09.2020 г. относно финансов отчет на “Б.” ЕАД, както и отчет за финансовото състояние на “Б.” ЕАД към 31.12.2019 г., отчет за печалбата или загубата и другия всеобхватен доход към 31.12.2019 г., отчет за паричните потоци към 31.12.2019 г. отчет за промените в собствения капитал към 31.12.2019 г.

Представени са от ответника годишни финансови отчети на “Б.” ЕАД за периода от 2015 г. - 2019 г., за 2020 г., доклади на независимия одитор, както и други счетоводни справки и документи.

Представени са и предварителни баланс и отчети към 31.12.2021 г.

Представени са от ответника и договор за въздържане от действия по

събиране, сключен с кредитори на ответното дружество от м. октомври 2021 г., както и писма от кредитори на дружеството. Представен е и договор за въздържане от действия по събиране от 31.12.2021 г. и писмо за удължаване срока на договор за въздържане от действия по събиране от 14.12.2021 г.

Представени са от ответника удостоверения от НАП по чл. 87, ал. 6 от ДОПК, че дружеството няма задължения, и удостоверения, че срещу “Б.” ЕООД няма заведени изпълнителни дела.

Представени са и фирмени документи на ответното дружество.

На основание чл. 621, ал. 1, т. 2 от ТЗ са изискани и приложени по делото служебно извършени справки чрез отдалечен достъп от електронната система ИКАР – Имотен регистър за цялата страна по партидата на “Б.” ЕООД, включително по партидата на дружеството праводател - “Б.” ЕАД, от които се установява, че има вписвания, отбелязвания и заличавания.

На основание чл. 621, ал. 1, т. 2 от ТЗ вр. с чл. 192 от ГПК е изискана и е представена по делото от СДВР – Отдел “Пътна полиция” справка от централната база на АИС КАТ (настояща и бивша собственост) за МПС, регистрирани на името на “Б.” ЕАД. В писмото е посочено, че в масива на АИС КАТ към 19.07.2021 г. няма данни за регистрирани МПС на името на “Б.” ЕООД.

На основание чл. 621, ал. 1, т. 2 от ТЗ вр. с чл. 192 от ГПК е изискана от НАП и представена информация, че към 20.07.2021 г. няма насочено принудително изпълнение и наложени обезпечителни мерки по реда на ДОПК срещу “Б.” ЕООД.

За установяване на финансово-икономическото състояние на ответното дружество “Б.” ЕООД (правоприемник на “Б.” ЕАД) по делото е назначена Съдебно-счетоводна експертиза за периода 2015 г. – 2020 г. и към 30.06.2021 г. По делото е изслушано, оспорено в отделни части от молителя и присъединените кредитори и прието заключение на Съдебно-счетоводна експертиза на вещото лице С.Й., депозирано на 03.09.2021 г. Вещото лице дава заключение за структурата на активите и пасивите на ответното дружество и изчислява показателите за ликвидност, рентабилност, финансова автономност и задлъжнялост на ответното дружество.

Вещото лице дава заключение, че с най-голям относителен дял от нетекущите активи на дружеството в периода 2015 г. – 13.06.2021 г. са имоти, машини и съоръжения, които към 31.12.2015 г. са на стойност от 192920 хил. лева, представляващи 59,5% от сумата на актива; към 31.12.2016 г. са на стойност от 202517 хил. лева, представляващи 58,9% от сумата на актива; към 31.12.2017 г. са на стойност от 183912 хил. лева, представляващи 55,2% от сумата на актива; към 31.12.2018 г. са на стойност от 183940 хил. лева, представляващи 55,2% от сумата на актива; към 31.12.2019 г. са на стойност от 176487 хил. лева, представляващи 61,4% от сумата на актива; към 31.12.2020 г. са на стойност от 175716 хил. лева, представляващи 64,3% от сумата на актива; към 30.06.2021 г. са на стойност от 171391 хил. лева, представляващи 63,7% от сумата на актива.

Вещото лице дава заключение, че с най-голям относителен дял от текущите/ краткотрайните активи на дружеството в периода 2015 г., 2016 г., 2017 г., 2019 г., 2020 г. и към 13.06.2021 г. са вземанията на дружеството, които към 31.12.2015 г. са на стойност от 21904 хил. лева, представляващи 6,8% от сумата на актива; към 31.12.2016 г. са на стойност от 21695 хил. лева,

представляващи 6,3% от сумата на актива; към 31.12.2017 г. са на стойност от 24487 хил. лева, представляващи 8,3% от сумата на актива; към 31.12.2019 г. са на стойност от 10642 хил. лева, представляващи 3,7% от сумата на актива; към 31.12.2020 г. са на стойност от 8034 хил. лева, представляващи 2,9% от сумата на актива; към 30.06.2021 г. са на стойност от 9222 хил. лева, представляващи 3,4% от сумата на актива. С най-голям относителен дял от краткотрайните активи към 31.12.2018 г. са вземанията по предоставени заеми, които са на стойност от 54 751 хил. лева, представляващи 16,4% от сумата на актива.

Вещото лице дава заключение, че с най-голям относителен дял от нетекущите пасиви на дружеството за 2015 г., 2016 г. и 2017 г. са задължения по банкови заеми, които към 31.12.2015 г. са на стойност от 152799 хил. лева, представляващи 47,1% от сумата на пасива; към 31.12.2016 г. са на стойност от 135783 хил. лева, представляващи 39,5% от сумата на пасива; към 31.12.2017 г. са на стойност от 94858 хил. лева, представляващи 28,5% от сумата на пасива. С най-голям относителен дял от нетекущите пасиви на дружеството за 2019 г., 2020 г. и към 30.06.2021 г. са задължения по лизингови договори, които към 31.12.2019 г. са на стойност от 46779 хил. лева, представляващи 16,3% от сумата на пасива; към 31.12.2020 г. са на стойност от 42026 хил. лева, представляващи 15,4% от сумата на пасива; към 30.06.2021 г. са на стойност от 37994 хил. лева, представляващи 23,9% от сумата на пасива. С най-голям относителен дял от нетекущите пасиви на дружеството за 2018 г. са задължения по доходи на наеми лица, които са на стойност от 878 хил. лева, представляващи 0,3% от сумата на пасива.

Вещото лице дава заключение, че с най-голям относителен дял от текущите пасиви на дружеството за 2015 г., 2016 г. и 2017 г. са търговски и други задължения, които към 31.12.2015 г. са на стойност от 51200 хил. лева, представляващи 15,8% от сумата на пасива; към 31.12.2016 г. са на стойност от 63606 хил. лева, представляващи 18,5% от сумата на пасива; към 31.12.2017 г. са на стойност от 79144 хил. лева, представляващи 23,9% от сумата на пасива. С най-голям относителен дял от текущите пасиви на дружеството за 2018 г., 2019 г., 2020 г. и към 30.06.2021 г. са задължения по банкови заеми, които към 31.12.2018 г. са на стойност от 170000 хил. лева, представляващи 60% от сумата на пасива; към 31.12.2019 г. са на стойност от 132741 хил. лева, представляващи 46,2% от сумата на пасива; към 31.12.2020 г. са на стойност от 152118 хил. лева, представляващи 55,5% от сумата на пасива; към 30.06.2021 г. са на стойност от 159165 хил. лева, представляващи 59,1% от сумата на пасива.

Показателите за ликвидност са количествени характеристики на способността на дружеството да изплаща текущите си задължения с краткотрайните активи и когато изчисленият коефициент за обща ликвидност е под единица, това е индигия за влошено финансово и икономическо състояние на дружеството. Констатациите на експертизата установяват, че коефициентът на обща ликвидност е, както следва: 0,6653 за 2015 г., 0,4987 за 2016 г., 0,3320 за 2017 г., 0,3930 за 2018 г., 0,1171 за 2019 г., 0,0697 за 2020 г. и 0,0860 към 30.06.2021 г.

Коефициентът на бърза ликвидност, показващ съотношението между бързоликвидните краткотрайни активи към краткосрочните задължения, е с референтните стойности от 0,6-0,7/1,0-1,2. Експертизата установява, че този коефициент в случая е със следните стойности: 0,6016 за 2015 г., 0,4618 за

2016 г., 0,3117 за 2017 г., 0,3965 за 2018 г., 0,0919 за 2019 г., 0,0457 за 2020 г. и 0,0530 към 30.06.2021 г.

Коефициентите на незабавна ликвидност и за абсолютна ликвидност показват способността на предприятието да изплаща задълженията си с финансовите активи и с паричните средства. Приемливата референтна стойност на тези коефициенти е $0,3-0,4 > 0,2$. През изследвания период коефициентът на незабавна ликвидност и съответно за абсолютна ликвидност има със следните стойности: 0,2355 за 2015 г., 0,2236 за 2016 г., 0,1367 за 2017 г., 0,0040 за 2018 г., 0,0260 за 2019 г., 0,0030 за 2020 г. и 0,0067 към 30.06.2021 г.

Вещото лице дава заключение, че резултатите от горните изчисления показват, че за анализирания период коефициентите на ликвидност са извън референтните стойности, дружеството не разполага с достатъчно краткотрайни активи, за да изплати всички задължения.

Коефициентът на финансова автономност и задлъжнялост изразяват финансовата независимост на предприятието от неговите кредитори и възможността му да посреща дългосрочните си задължения. Коефициентът на финансова автономност има препоръчителна стойност от 0,33. Стойности над единица на коефициента на задлъжнялост показват превишаване на задълженията над собствения капитал и дългосрочна зависимост от кредиторите. Вещото лице е изчислило следните стойности на коефициента на финансова автономност за ответното дружество: 0,4675 за 2015 г., 0,4311 за 2016 г., 0,2982 за 2017 г., 0,1402 за 2018 г., 0,0930 за 2019 г., 0,0177 за 2020 г. и -0,0162 към 30.06.2021 г.

Стойностите на коефициента на задлъжнялост са изчислени, както следва: 2,1391 за 2015 г., 2,3197 за 2016 г., 3,3529 за 2017 г., 7,1326 за 2018 г., 10,7581 за 2019 г., 56,5207 за 2020 г. и -61,8406 към 30.06.2021 г.

Вещото лице дава заключение, че към 31.12.2015 г. и 31.12.2016 г. коефициентът на финансова автономност е над нормата от 0,33, докато към 31.12.2017 г., към 31.12.2018 г., към 31.12.2019 г. и към 31.12.2020 г. е под нормата, а към 30.06.2021 г. е отрицателна величина, тъй като собственият капитал има отрицателна стойност -4424 хил. лева. За периода 2017 г. – 30.06.2021 г. задлъжнялостта на ответното дружество е извън рамките на референтните стойности.

Вещото лице дава заключение, че към 31.12.2017 г., към 31.12.2018 г., към 31.12.2019 г., към 31.12.2020 г. и към 30.06.2021 г. дружеството не е успяло да генерира достатъчно приходи от продажби, с което да възстанови извършените разходи за дейността си, и реализираният финансов резултат е загуба.

Вещото лице дава заключение, че общата стойност на имуществото на ответното дружество по последния годишен финансов отчет – 31.12.2020 г. възлиза на 273 166 хил. лева, в това число 259 963 хил. лева - нетекущи активи, 13 203 хил. лева - текущи активи. Към 30.06.2021 г. общата стойност на имуществото на дружеството възлиза на 269 159 хил. лева, в това число 251 953 хил. лева - нетекущи активи, 17 206 хил. лева - текущи активи.

Вещото лице дава заключение, че към 31.12.2015 г., към 31.12.2016 г., към 31.12.2017 г., към 31.12.2018 г., към 31.12.2019 г. и към 31.12.2020 г. общата балансова стойност на всички активи (дълготрайни и краткотрайни), притежавани от ответното дружество, са били достатъчни за покриване на

всички негови задължения (дългосрочни и краткосрочни). Вещото лице дава заключение, че към 30.06.2021 г. не достигат активи на стойност 4424 хил. лева за изплащане на всички задължения (дългосрочни и краткосрочни).

Вещото лице дава заключение, че с оглед изчислените коефициенти за ликвидност за анализирания период краткотрайните активи, притежавани от дружеството, не са били достатъчни за изплащане изцяло на всички краткосрочни задължения. Налице е тенденция ответното дружество да не може да обслужва краткосрочните си задължения по предоставените инвестиционни кредити. Посочва, че същите са обявени за предсрочно изискуеми, а на вещото лице били предоставени писма от кредиторите, че нямало да търсят плащане от длъжника “Б.” ЕООД, а от гарантите по кредита - “Б. И. Л.” и “Б. ЮК Х.Л.” (Англия).

Вещото лице дава заключение, че последното плащане от дружеството за погасяване на краткосрочно задължение, произтичащо от търговска сделка, е извършено с платежно нареждане на 05.08.2021 г. към контрагент “БТВ М.Г.” ЕАД по две фактури и е в размер на 465 796,36 лева.

Дава заключение, че на 04.08.2021 г. е извършен валутен превод в размер на 200 000 USD към контрагент DISCOVERI.

Дава заключение, че последното плащане от дружеството към НАП – София е извършено на 30.07.2021 г. за данъци в размер на 760 295,10 лева. На 26.07.2021 г. е извършено плащане към НАП за здравни осигуровки за м. юни 2021 г. в размер на 158 190,87 лева, ДОД в размер на 216 950,51 лева, ДОО в размер на 386 109,63 лева и за ДЗПО в размер на 95 801,66 лева.

Вещото лице дава заключение, че най-старото изискуемо и непогасено задължение на ответното дружество към НАП съгласно справка за задълженията към 23.08.2021 г. е по месечна справка декларация за ДДС за м.07 за задължение в размер на 125 882,10 лева, с падеж 16.08.2021 г. и е подадено искане за прихващане на сумата.

Дава заключение, че в счетоводството на “Б.” ЕООД са осчетоводени фактури за реклама от “Р.И К.” ЕАД за 2020 г. - №№ 4000000240/01.08.2020 г., *****/30.10.2020 г., 4000000260/30.11.2020 г., 4000000264/31.12.2020 г., 4000000282/29.04.2021 г., *****/31.05.2021 г. и 4000000298/30.06.2021 г. (последните три с падеж – 30.06.2020 г.), които ответното дружество твърдяло, че не са дължими. Вещото лице дава заключение, че най-старото непогасено задължение към “Р.И К.” ЕАД е задължението по фактура № 4000000282/29.04.2021 г. на стойност от 24 000 лева с ДДС.

Вещото лице дава заключение, че към датата на извършване на експертизата вземането на “Р.И К.” ЕАД по фактурите, посочени в исковата молба, са изплатени от Б. и дружеството няма задължения по тях.

Вещото лице дава заключение, че останалите фактури № 3000000127/01.07.2021 г. – 300 000 лева, № 3000000130/02.08.2021 г. – 748 001,60 лева, дебитно известие № 3000000128/27.07.2021 г. – 464 001,20 лева и дебитно известие № 3000000128/27.07.2021 г. – 464 001,20 лева, не са осчетоводени в счетоводството на ответното дружество.

Вещото лице дава заключение, че в баланса към 30.06.2021 г. “Б.” ЕООД отчита наличие на парични средства в размер на 1 331 хил. лева (1 331 456,69 лева), в това число сметка 501 “Каса в лева” – 544 123,23 лева,

сметка 503 “Разплащателна сметка” – 702 486,84 лева, сметка 504 “Разплащателна сметка” – 84 846,62 лева.

Вещото лице дава заключение, че съобразно данните в баланса към 31.12.2020 г. отчетната стойност на дълготрайните материални активи на ответното дружество е 356 895 052,29 лева и остатъчната/балансовата им стойност възлиза на 203 218 337,55 лева.

Вещото лице дава заключение, че текущите вземания на ответното дружество по данни от баланс към 30.06.2021 г. са в общ размер на 9 222 хил. лева.

Вещото лице посочва, че ползваните услуги от клиенти/абонати на Б. са предплатени. Посочва, че въпреки наличието на 18-месечни договори с всеки клиенти, съгласно търговската си политика дружеството избира да не наказва абонатите си за неплащане на дадена месечна такса чрез начисляване на неустойка, а само спира предоставянето на услугите за периода на неплащане.

Вещото лице дава заключение, че от извършената проверка на предоставената документация е установено, че счетоводството на “Б.” ЕООД е водено редовно и е спазен принципът за текущо начисляване.

Вещото лице дава заключение, че издадени от “БГ Т.М.” ЕООД фактури №№ 627/04.01.2021 г., 634/05.02.2021 г., 640/04.03.2021 г., 644/05.04.2021 г., 650/05.05.2021 г., не са осчетоводени при ответника поради заведено дело за обявяване нищожност на договор за взаимно свързване и връщане на недължимо платена сума.

Вещото лице дава заключение, че към датата на извършената проверка – 23.08.2021 г., актуалните непогасени вземания, осчетоводени в счетоводството на “БГ Т.М.” ЕООД, възлиза на 45 600 лева, като фактури №№ 653/04.06.2021 г., 654/04.06.2021 г., 658/02.07.2021 г. и 659/02.07.2021 г. са изплатени от Б. с платежно нареждане от 05.08.2021 г. В счетоводството на Б. се води неизплатено задължение само по фактури №№ 609/05.10.2021 г., 615/03.11.2021 г. и 621/02.12.2020 г. на обща стойност от 13 680 лева.

Вещото лице дава заключение, че от извършената проверка в счетоводството на ответното дружество е установено, че за периода от 01.01.2021 г. до 21.07.2021 г. същото е изплащало редовно и в срок трудовите възнаграждения на служителите си. Дружеството няма задължения към бюджета, видно от удостоверения от НАП ТД – София от 30.06.2021 г. и от 21.07.2021 г.

Вещото лице дава заключение, че към 30.06.2021 г. в счетоводството на ответното дружество няма осчетоводени задължения към П.И. Г., включително за неустойки по чл. 6.1., чл. 6.2. и чл. 6.3. от договора за управление.

Вещото лице изчислява алтернативен вариант на коефициентите на дружеството, при който да бъдат включени в пасива на баланса на ответното дружество към 30.06.2021 г. неосчетоводените задължения към “БГ Т.М.” ЕООД в размер на 1 311 хил. лева и към П.Г. в размер на 37 552 хил. лева, или общо 38 863 хил. лева, като при този вариант към 30.06.2021 г. коефициент на обща ликвидност е 0,0720, коефициентът на бърза ликвидност е 0,0444, коефициентът на незабавна ликвидност е 0,0056, коефициентът на абсолютна ликвидност е 0,0056, коефициентът на финансова автономност е -0,0185 и коефициентът на задлъжнялост е -54,0158.

Вещото лице изчислява алтернативен вариант на коефициентите на дружеството, при който задълженията, представляващи банкови заеми, към кредиторите ЕБВР, “ББР” АД и С.А. С.а.р.Л. се квалифицират за дългосрочни, вместо за краткосрочни, и в този случай посочената в баланса текуща част на банковите заеми не участва при изчисляването на коефициентите за ликвидност. При този алтернативен вариант коефициентът на обща ликвидност е със следните стойности: 0,7806 за 2015 г., 0,6867 за 2016 г., 0,5859 за 2017 г., 1,0484 за 2018 г., 0,5155 за 2019 г., 0,6674 за 2020 г. и 0,6982 към 30.06.2021 г.; коефициентът на бърза ликвидност е със следните стойности: 0,7058 за 2015 г., 0,6359 за 2016 г., 0,5500 за 2017 г., 0,6592 за 2018 г., 0,3938 за 2019 г., 0,5454 за 2020 г. и 0,5357 към 30.06.2021 г.; коефициентите на незабавна ликвидност и на абсолютна ликвидност са със следните стойности: 0,2763 за 2015 г., 0,3079 за 2016 г., 0,2411 за 2017 г., 0,0104 за 2018 г., 0,1160 за 2019 г., 0,0153 за 2020 г. и 0,0325 към 30.06.2021 г.

Вещото лице изчислява и алтернативен вариант на коефициентите на дружеството, при който задълженията към кредиторите ЕБВР, “ББР” АД и С.А. С.а.р.Л. се квалифицират за дългосрочни, вместо за краткосрочни, и задълженията по лизингови договори бъдат изключени от дългосрочните и краткосрочните задължения на дружеството. В заключението вещото лице посочва, че към 31.12.2020 г. и към 30.06.2021 г. ответното дружество не ползва финансов лизинг. Позициите, приравнени на лизинг по силата на МСФО 16, са наемни отношения по силата на договори за наем на сателитен капацитет и помещения, както и оперативен лизинг и наем на автомобили. Тези пасиви не са еквивалентни на задлъжнялост, защото това са условни обороти, равни на сумата на оставащите наемни вноски до края на наемните договори, дисконтирани до настояща стойност през приемлив пазарен лихвен процент. При този алтернативен вариант коефициентът на обща ликвидност е със следните стойности: 0,7827 за 2015 г., 0,7078 за 2016 г., 0,5909 за 2017 г., 1,0545 за 2018 г., 0,6854 за 2019 г., 0,9480 за 2020 г. и 0,9808 към 30.06.2021 г.; коефициентът на бърза ликвидност е със следните стойности: 0,7131 за 2015 г., 0,6554 за 2016 г., 0,5548 за 2017 г., 0,6630 за 2018 г., 0,5236 за 2019 г., 0,7747 за 2020 г. и 0,7542 към 30.06.2021 г.; коефициентите на незабавна ликвидност и на абсолютна ликвидност са със следните стойности: 0,2771 за 2015 г., 0,3173 за 2016 г., 0,2432 за 2017 г., 0,0104 за 2018 г., 0,1543 за 2019 г., 0,0217 за 2020 г. и 0,0457 към 30.06.2021 г.

По делото е изслушано, оспорено от молителя и от присъединения кредитор “БГ Т.М.” ЕООД и прието допълнително заключение на Съдебно-счетоводна експертиза на вещото лице С.Й., депозирано на 07.03.2022 г., основано на годишен финансов отчет на “Б.” ЕООД към 31.12.2020 г. и преизчислен ГФО за 2019 г., заверен от “КПМГ Одит” ООД, както и предварителен баланс и отчети към 31.12.2021 г.

Вещото лице дава заключение, че задължението на “Б.” ЕООД по договорите за кредит е най-съществената част от задълженията на дружеството (към 31.12.2020 г. – 57,3%, към 31.12.2021 г. – 49,8%). Същите са отчетени като текущи пасиви в баланса към 31.12.2020 г. Вещото лице посочва, че предвид договора за въздържане от действия от 31.12.2021 г. има договореност, че кредиторите няма да събират този дълг от “Б.” ЕООД за период, надхвърлящ най-малко една година, поради което е налице основание за зачитане на този дълг със срок над една година при изчисляване коефициентите за ликвидност.

Вещото лице посочва, че с протокол на едноличния собственик на капитала от 13.12.2021 г. се взема решение за допълнителна парична вноска в размер на 500 000 евро (внесени от трето лице на 14.12.2021 г.) и за увеличаване на капитала на българското дружество от 3 480 130 лева на 3 480 131 лева, чрез записване на един дял на стойност 1 лев, срещу покупна цена от 500 000 евро, като разликата между покупната цена и стойността на новия дял да бъде внесена във фонд “общи резерви”.

Вещото лице посочва, че съгласно протокол на едноличния собственик от 31.12.2021 г., по искане на дружеството на датата на решението едноличният собственик е придобил чрез цесия част от вземанията на кредиторите по договорите за заем в общ размер на 15 000 000 евро, които да бъдат използвани за увеличение на капитала на дружеството с непарична вноска. След извършване на непаричната вноска част от задълженията на дружеството по договорите за заем в размер на 15 000 000 лева ще се счита за окончателно погасена поради съвпадане на качеството на кредитора и длъжника. Посочва, че в баланса към 31.12.2021 г. е отразено погасяване на кредита по съществуващия договор за търговски заем (сключен с ББР и Ст. Андрюс) и по съществуващия договор за заем с ЕБВР със сумата от 29 337 450 лева (15 000 000 евро). Като нетекущи са отчетени задължения на обща стойност от 93 925 869,29 лева и като текущи задължения на стойност от 41 649 020,84 лева, а общият размер на задълженията по кредитите е 135 574 890,13 лева.

Вещото лице дава заключение, че с ревизионен акт № Р-29002921004445-091-001/28.09.2021 г. са установени задължения в размер на 2 667 123,65 лева за данък при източника за периода 2015 г. – 2019 г., които са признати от дружеството за задължение за пълния размер на допълнителния данък към 31.12.2020 г. и задължението е внесена ефективно през м. 10, м. 11 и м. 12.2021 г.

Вещото лице изчислява алтернативен вариант на коефициентите на дружеството, при който задълженията по дългосрочните заеми към кредиторите ЕБВР, “ББР” АД и С.А. С.а.р.Л. се отчитат за дългосрочни вместо за краткосрочни, задълженията по лизингови договори бъдат изключени от краткосрочните задължения на дружеството и са изключени пасиви по договори с клиенти (приходите за бъдещи периоди), като коефициентът на обща ликвидност е със следните стойности: 0,8649 за 2020 г. и 1,0401 за 2021 г.; коефициентът на бърза ликвидност е със следните стойности: 0,7067 за 2020 г. и 0,6838 за 2021 г.; коефициентите на незабавна ликвидност и на абсолютна ликвидност са със следните стойности: 0,0963 за 2020 г. и 0,0527 за 2021 г.; коефициентът на финансова автономност е със следните стойности: 0,0679 за 2020 г. и 0,1508 за 2021 г.; коефициентът на задлъжнялост е със следните стойности: 14,7297 за 2020 г. и 6,6310 за 2021 г.

Вещото лице посочва, че “Б.” ЕООД управлява своята ликвидност чрез своевременно събиране на вземанията си от клиенти, като услугите предоставени от дружеството са предплатени, което определя тяхната своевременна събираемост. Вещото лице дава заключение, че представеният от счетоводството на “Б.” ЕООД предварителен индивидуален отчет за печалбата или загубата и другия всеобхватен доход към 31.12.2021 г. показва положителна промяна в оперативните и финансовите показатели между годините 2020 г. и 2021 г., тъй като новото ръководство поема дружеството от средата на 2020 г. (от 06.07.2021 г. правната форма е променена от ЕАД в

ЕООД). Вещото лице дава заключение, че резултат от оперативната дейност е печалба от 11 966 хил. лева, загубата е от финансовите разходи –16 837 хил. лева, финансов резултат загуба -4871 хил. лева, което е съизмеримо с показателите на дружествата от този сектор. Посочва, че по данни на НСИ декларираният финансов резултат за 2019 г. и 2020 г. на предприятия с икономическа дейност код 61.30 “Спътникова далекосъобщителна дейност” е загуба, съответно -98 424 хил. лева и -23 477 хил. лева. Вещото лице дава коефициенти на ликвидност и финансова автономност и задължнялост на предприятие с икономическа дейност от клас 61.30, изчислени по данни от НСИ за 2019 г. и 2020 г., както следва: коефициент на обща ликвидност 0,1061 за 2019 г. и 0,0946 за 2020 г.; коефициент на бърза ликвидност 0,0997 за 2019 г. и 0,0804 за 2020 г.; коефициент на абсолютна ликвидност 0,0227 за 2019 г. и 0,0193 за 2020 г.; коефициент на финансова автономност 0,0489 за 2019 г. и 0,0496 за 2020 г.; коефициент на задължнялост 20,4388 за 2019 г. и 20,1495 за 2020 г.

Вещото лице дава заключение, че коефициентите на ликвидност и финансова автономност и задължнялост на “Б.” ЕООД за 2019 г. и 2020 г. са съответни на базовите за посочената дейност от класификатора на браншовете код 61.30 “Спътникова далекосъобщителна дейност”.

По делото е изслушано, оспорено от молителя и присъединените кредитори и прието допълнително заключение на Съдебно-счетоводна експертиза на вещото лице С.И., депозирано на 11.04.2022 г. Вещото лице дава заключение, че при ответника “Б.” ЕООД извършените от Меру I Сарл два банкови превода от 13.12.2021 г., всеки по 500 000 евро, за които ответникът е представил платежни документи с молба с вх. № 24421/20.12.2021 г., са осчетоводени по дебита на сметка 504 “Разплащателна сметка” и по кредита на сметки: 101 “Акции” и 111 “Общи резерви”. В Общите резерви е включена сумата от 31 293 270 лева, формирана от апортираните вземания 15 000 000 евро и преведените два броя по 500 000 евро. В отчета за собствения капитал към 31.12.2021 г. са отразени съответните промени във фонд “Общи резерви”. Вещото лице посочва, че в ТР не е вписано увеличение на капитала на дружеството с непарична вноска. Счетоводните операции са взети на основание решението на едноличния собственик на капитала от 13.12.2021 г. и от 31.12.2021 г., потвърдителен договор за цесия и оценката на непаричната вноска от вещите лица по акт № 2022011111959/12.01.2020 г. на Агенция по вписванията.

По делото е изслушано, оспорено от ответника и прието заключение на Съдебна финансово-икономическа експертиза на вещото лице Р.С., депозирано на 11.04.2022 г. Вещото лице дава заключение, че при коригиране изходните данни от ГФО на “Б.” ЕООД за 2019 г. и 2020 г. в съответствие със забележките на одиторите към всеки един от тези два годишни финансови отчета, коефициентът на обща ликвидност е със следните стойности: 0,106 за 2019 г. и 0,069 за 2020 г.; коефициентът на бърза ликвидност е със следните стойности: 0,078 за 2019 г. и 0,041 за 2020 г.; коефициентите на незабавна ликвидност и на абсолютна ликвидност са със следните стойности: 0,039 за 2019 г. и 0,015 за 2020 г.; коефициентът на финансова автономност е със следните стойности: 0,020 за 2019 г. и -0,099 за 2020 г.; коефициентът на задължнялост е със следните стойности: 51,204 за 2019 г. и -10,145 за 2020 г.

Вещото лице С. дава заключение, че при отчитане на корекциите в изходните счетоводни данни на “Б.” ЕООД, следващи от одиторските

забележки към ГФО за 2019 г. и 2020 г., както и при условие, че задълженията, представляващи банкови заеми, към кредиторите ЕБВР, “ББР” АД и С.А. С.а.р.Л. се квалифицират за дългосрочни вместо за краткосрочни, в този случай посочената в баланса текуща част на банковите заеми не участва при изчисляването на коефициентите за ликвидност. В този алтернативен вариант вещото лице С. дава заключение, че коефициентът на обща ликвидност е със следните стойности: 0,522 за 2019 г. и 0,356 за 2020 г.; коефициентът на бърза ликвидност е със следните стойности: 0,386 за 2019 г. и 0,209 за 2020 г.; коефициентите на незабавна ликвидност и на абсолютна ликвидност са със следните стойности: 0,194 за 2019 г. и 0,075 за 2020 г.; коефициентът на финансова автономност е със следните стойности: 0,048 за 2019 г. и -0,285 за 2020 г.; коефициентът на задлъжнялост е със следните стойности: 20,886 за 2019 г. и -3,511 за 2020 г.

Вещото лице С. дава заключение, че при отчитане на корекциите в изходните счетоводни данни на “Б.” ЕООД, следващи от одиторските забележки към ГФО за 2019 г. и 2020 г., както и при условие, че задълженията, представляващи банкови заеми, към кредиторите ЕБВР, “ББР” АД и С.А. С.а.р.Л. се квалифицират за дългосрочни вместо за краткосрочни, и задълженията по лизинговите договори бъдат изключени от дългосрочните и краткосрочните задължения на дружеството, то при този алтернативен вариант коефициентът на обща ликвидност е със следните стойности: 0,665 за 2019 г. и 0,482 за 2020 г.; коефициентът на бърза ликвидност е със следните стойности: 0,492 за 2019 г. и 0,282 за 2020 г.; коефициентите на незабавна ликвидност и на абсолютна ликвидност са със следните стойности: 0,248 за 2019 г. и 0,101 за 2020 г.; коефициентът на финансова автономност е със следните стойности: 0,052 за 2019 г. и -0,319 за 2020 г.; коефициентът на задлъжнялост е със следните стойности: 19,220 за 2019 г. и -3,135 за 2020 г.

Останалите доказателства съдът намира за неотнормими към предмета на спора.

При така установената фактическа обстановка, съдът приема от правна страна следното:

За да бъде открито производство по несъстоятелност следва да са налице при условията на кумулативност предпоставките на сложния фактически състав, установен в разпоредбите на чл. 608, чл. 625 и чл. 631 от ТЗ, съответно на чл. 742 от ТЗ, а именно: да е подадена пред компетентния съд писмена молба от някое от лицата, посочени в разпоредбата на чл. 625 от ТЗ, съответно от лицата по чл. 742, ал. 2 от ТЗ; длъжникът да е търговец по смисъла на чл. 1 от ТЗ; да е налице изискуемо парично задължение на длъжника, породено от или отнасящо се до търговска сделка, включително нейната действителност, изпълнение, неизпълнение, прекратяване, унищожаване и разваляне, или последиците от прекратяването ѝ, или публичноправно задължение към държавата и общините, свързано с търговската му дейност, или задължение по частно държавно вземане, или съответно задължение за изплащане на трудови възнаграждения при условията на чл. 608, ал. 1, т. 4 от ТЗ; да е налице неплатежоспособност на длъжника по смисъла на чл. 608, ал. 1 от ТЗ, съответно да се установи свръхзадлъжеността съгласно чл. 742, ал. 1 от ТЗ, ако длъжникът е капиталово търговско дружество; затрудненията на длъжника да не са временни, а така установеното финансово-икономическо състояние да е

обективно и трайно.

В настоящия случай са налице предвидените от закона процесуалноправни предпоставки - сезираният съд е този по седалището на ответника към момента на подаване на молбата за откриване на производство по несъстоятелност и се явява компетентен по смисъла на разпоредбата на чл. 613 от ТЗ.

Налице е и втората предпоставка за откриване на производството – длъжникът “Б.” ЕООД е търговец по смисъла на чл. 1, ал. 2, т. 1 от ТЗ, предвид правно организационната си форма като търговско дружество. Дружеството попада и сред кръга на визираните в чл. 607а, ал. 2 от ТЗ търговци, по отношение на които може да бъде открито производство по несъстоятелност поради свръхзадълженост.

Съгласно разпоредбата на чл. 625 от ТЗ, писмена молба до съда за откриване на производството по несъстоятелност могат да подават длъжникът, съответно ликвидаторът или кредитор на длъжника по търговска сделка, Националната агенция за приходите за публичноправно задължение към държавата или общините, свързано с търговската дейност на длъжника или задължение по частно държавно вземане, както и Изпълнителната агенция “Главна инспекция по труда” при изискуеми и неизпълнени за повече от два месеца задължения за трудови възнаграждения към най-малко една трета от работниците и служителите на търговеца.

В производството по несъстоятелност на съда е възложено да събира службено доказателства за финансово-икономическото състояние на длъжника, но не и за вземанията на молителя, съответно присъединения кредитор, който следва да установи твърдяното изискуемо и ликвидно вземане при условията на пълно и главно доказване.

В случая съдът е сезиран с молба по чл. 625 от ТЗ от молителя “Р.И К.” АД, който твърди, че има вземания към ответното дружество, произтичащи от пет договора за разпространение на телевизионни програми, сключени през 2016 г., допълнителен договор към тях от 01.02.2018 г. и договор за телевизионна реклама от 01.04.2020 г.

Следва да бъде преценено дали предявените с молбата по чл. 625 от ТЗ вземания произтичат от търговска сделка по смисъла на чл. 608, ал. 1 от ТЗ, както и дали са изискуеми. Съгласно нормата на чл. 286, ал. 1 от ТЗ, търговска е сделката, сключена от търговец и свързана с упражняването от него занятие. Съгласно ал. 3 на чл. 286 от ТЗ, при съмнение се смята, че извършената от търговеца сделка е свързана с неговото занятие. Безспорно е, че ответното дружество е търговец, поради което следва да се приеме, че е налице субективният критерий по чл. 286, ал. 1 от ТЗ. Следва да се изследва дали е налице обективният критерий, за да се определи сделката като търговска, т.е. същата да е част от упражняваната от търговеца дейност. В случая гореописаните договори са свързани с упражняваната от ответника търговска дейност по код 61.30 “Спътникова далекосъобщителна дейност”, посочена от вещото лице С.Й. в допълнителното заключение от 07.03.2022 г. С оглед на това следва да се приеме, че сключените сделки са свързани с упражняването от ответното дружество занятие, има търговски характер по смисъла на чл. 608, ал. 1 от ТЗ.

Видно от събраните по делото писмени доказателства и приетото

основно заключение на съдебно-счетоводната експертиза на вещото лице С.Й., вземанията на молителя, посочени в молбата по чл. 625 от ТЗ, в общ размер на 1 603 050 лева с ДДС за периода м. 01.2021 г. – м. 05.2021 г. по горечитираните фактури са изцяло погасени. С оглед на това горечитираните вземания не могат да послужат за материално-правно легитимация на молителя за откриване на производство по несъстоятелност на ответното дружество.

С определение от 12.08.2021 г., предвид молба на молителя “Р.И К.” АД с вх. № 11353/03.08.2021 г., подадена преди провеждане на първото по делото съдебно заседание, съдът по аргумент от разпоредбата на чл. 629, ал. 4 от ТЗ е присъединил за разглеждане в настоящото производство заявените в същата вземания в общ размер на 2 292 003,60 лева с ДДС, представляваща сбора от дължимите за м. май, м. юни и м. юли 2021 г. възнаграждения от по 764 001,20 лева с ДДС по дебитно известие № 3000000129/27.07.2021 г. към фактура № 3000000126/01.06.2021 г., дебитно известие № 3000000128/27.07.2021 г. към фактура № 3000000127/01.07.2021 г. и фактура № 3000000130/02.08.2021 г. Както е посочено в мотивите на определението, искането е направено от молителя до провеждане на първото по делото заседание. След като Търговският закон в чл. 629, ал. 4 дава възможност в производството да се присъединява друг кредитор до приключване на първото по делото заседание, то не може да се отрече правото на молителя да въведе до този определен краен момент в производството и друго вземане за друг период спрямо ответника. Да се приеме обратното, би означавало да се постави в по-неблагоприятно положение първоначалния молител спрямо третото за делото лице, подало молба за конституиране като присъединен кредитор, което съдът не споделя. Поради това и по аргумент от разпоредбата на чл. 629, ал. 4 от ТЗ, предявените от молителя с молбата от 03.08.2021 г. вземания са приети за разглеждане в настоящото производство.

В случая следва да се прецени търговския характера на вземанията, заявени от молителя с молбата от 03.08.2021 г., които не се установява да са погасени. С фактурите се претендира заплащане на възнаграждение за разпространението на телевизионните програми за м. май, м. юни и м. юли 2021 г., а по дебитните известия се дължи по-голяма сума от договорените суми по допълнителното споразумение от 27.04.2021 г.

Видно от събраните по делото доказателства – кореспонденция между страните, включително разменени уведомления, страните са водили преговори, като до определения от тях краен срок 01.05.2021 г. не са постигнали съгласие за сключването и условията на нов договор (двугодишен). Не се установява от молителя, който носи доказателствената тежест за установяване на основанието и размера на вземанията, че така фактурираните суми са договорени между страните за процесния период. Последно договорените суми в размерите по допълнителното споразумение от 27.04.2021 г. са платени на молителя. Горницата над тези суми до фактурирания размер по дебитните известия и вземанията за периода след 01.05.2021 г. не намират основание в постигната договореност между страните. Изрично в представения по делото отговор на “Р.И К.” АД, връчен на ответника на 19.07.2021 г., се заявява несъгласие с предложените търговски условия за разпространение на телевизионните програми на молителя. При липса на договореност между страните, така претендираната

горница намира опора на плоскостта на неоснователното обогатяване, т.е. извъндоговорно основание. Такова вземане не произтича от търговска сделка по смисъла на чл. 608, ал. 1 от ТЗ и не може да послужи за материално-правно легитимация на молителя за инициране откриване на производство по несъстоятелност на ответното дружество.

По изложените съображения съдът намира, че молбата на “Р.И К.” АД се явява неоснователна и следва да бъде отхвърлена.

Съдът е сезиран с молба на присъединения кредитор “БГ Т.М.” ЕООД, който твърди, че има вземания към ответното дружество, произтичащи от четири договора за разпространение на телевизионни програми, сключени на 28.12.2017 г., и съответно допълнителни споразумения от 2018 г., както и от договор за взаимно свързване на електронни съобщителни мрежи за предоставяне на услуги на “Б.” ЕАД.

Както е посочено по-горе такива договори са свързани с упражняването на търговската дейност на ответното дружество и възникналите въз основа на тях вземания имат търговски характер по смисъла на чл. 608, ал. 1 от ТЗ.

Видно от представеното по делото платежно нареждане от 05.08.2021 г. (том 4, л. 1198) и заключението на съдебно-счетоводната експертиза на вещото лице С.Й., вземанията на “БГ Т.М.” ЕООД по договорите за разпространение на телевизионни програми от 28.12.2017 г. за месечни възнаграждения за м. 06.2021 г. и м. 07.2021 г. касателно програма “Х. ТВ” съгласно фактури №№ 0000000653/04.06.2021 г. и 0000000658/02.07.2021 г., възлизащи на 38 880 лева с ДДС, и за разпространение на програма “Х. ТВ” за м. 06.2021 г. и м. 07.2021 г. съгласно фактури №№ *****/04.06.2021 г. и 0000000659/02.07.2021 г., възлизащи на 19 440 лева с ДДС, са изцяло погасени. Доколкото в настоящото производство по разглеждане на молба по чл. 625 и съответно чл. 629, ал. 4 от ТЗ не се формира сила на пресъдено нещо по отношение на вземанията на молителя и присъединения кредитор, то погасяването на вземанията е достатъчно основание за опровергаване на материално-правната легитимация на подалия молбата, поради което съдът не обсъжда останалите възражения на ответника по отношение на тези вземания. С оглед на събраните по делото доказателства за погасяването им, горецитираните вземания не могат да послужат за материално-правно легитимация на присъединения кредитор “БГ Т.М.” ЕООД за откриване на производство по несъстоятелност на ответника.

В случая са заявени от присъединения кредитор “БГ Т.М.” ЕООД и вземания за неустойки, както следва: в размер на 759 000 лева – неустойка по чл. 23, ал. 1 от сключения между страните договор от 28.12.2017 г. за предоставяне от “БГ Т.М.” ЕООД на оператора “Б.” ЕАД относно телевизионна програма “Българска история”, изменен с допълнително споразумение към него от 19.07.2018 г., и в размер на 552 000 лева - неустойка по чл. 23, ал. 1 от сключения между страните договор от 28.12.2017 г. относно телевизионна програма “Дестинация BG”, изменен с допълнително споразумение към него от 19.07.2018 г. С чл. 6 от така описаните допълнителни споразумения от 19.07.2018 г. към съответния договор се уговаря неустойка, която операторът дължи на “БГ Т.М.” ЕООД при предсрочно прекратяване на договора за всички месеци от прекратяването до края на срока на договора, изчислена на база последната начислена такса за

услугата преди прекратяването на договора.

Съгласно разпоредбата на чл. 92, ал. 1, изр. първо от ЗЗД, неустойката обезпечава изпълнението на задължението и служи като обезщетение за вредите от неизпълнението, без да е нужно те да се доказват. Отговорността за плащане на договорна неустойка възниква при наличието на три предпоставки, които са елементи от сложния фактически състав: валидна уговорка за плащане на неустойка поради неизпълнение на договорното задължение, неизпълнение на задължението от страна на длъжника, изправност на страната, която претендира неустойката.

В случая следва да бъде преценена валидността на неусточените клаузи предвид направените от ответника възражения за нищожност на същите. Съдът намира, че доколкото единствен предмет, въведен от присъединения кредитор на настоящото производство по двата договора, са вземанията за неустойки по чл. 23, ал. 1 от съответния договор, то дължимата преценка на съда се ограничава до валидността на съответната неустоечна клауза, предпоставките на същата и наличието на процесните вземания за неустойка. Поради това съдът намира, че направените от ответника възражения за нищожност на двата договора в цялост за ирелевантни и не се разглеждат от съда. Съдът разглежда само въведените от ответника възражения за нищожност на разпоредбите на чл. 23, ал. 1 от договорите с “БГ Т.М.” ЕООД, както са изменени с допълнителните споразумения от 19.07.2018 г.

При направени възражения за недействителност на договор/клауза от договор поредността на разглеждането им се определя не от волята на ответника, а в поредността, произтичаща от естеството на сочения порок. В рамките на самите форми на недействителност също трябва да се следва градацията на тежестта на пороците - поредността от най-тежкия през по-леките пороци (така относно поредността при обективно съединени искове в Решение № 97/08.02.2013 г. по т.д. № 196/2011 г. по описа на ВКС, Т.К., I Т.О.; Решение № 199/12.03.2016 г. по гр.д. № 583/2016 г. по описа на ВКС, Г.К., IV Г.О.).

С оглед на горното, съдът разглежда първо направеното от ответника възражение за нищожност на претендираните от присъединения кредитор “БГ Т.М.” ЕООД неустойки поради противоречие със закона - чл. 92 от ЗЗД, на основание чл. 26, ал. 1, предл. първо от ЗЗД. Ответникът оспорва неустоечните клаузи като нищожни, тъй като предвиждат санкция за ответника при прекратяване, дори и да е изправна страна. Противоречието със закона като основание за нищожност по чл. 26, ал. 1, предл. първо от ЗЗД предвижда противоречие на императивна правна норма, предвид защитимия публичен интерес да не се нарушава установения императивен правен ред. Нормата на чл. 92, ал. 1 от ЗЗД има диспозитивен характер, поради което възражението на ответника за нищожност на неустоечната клауза по договорите с “БГ Т.М.” ЕООД на основание чл. 26, ал. 1, предл. първо от ЗЗД се явява неоснователно.

Ответникът е направил възражение за нищожност на неустоечните клаузи по чл. 23, ал. 1 от двата договора с “БГ Т.М.” ЕООД и поради противоречие на добрите нрави на основание чл. 26, ал. 1, предл. трето от ЗЗД.

Съгласно приетото в т. 3 от Тълкувателно решение от 15.06.2010 г. по тълк. дело № 1/2009 г. на ОСТК на ВКС, нищожна поради накърняване на

добрите нрави е клауза за неустойка, уговорена извън присъщите ѝ обезпечителна, обезщетителна и санкционна функции, и преценката за нищожност поради накърняване на добрите нрави се прави за всеки конкретен случай към момента на сключване на договора. Условието и предпоставките за нищожност на клаузата за неустойка произтичат от нейните функции, както и от принципа за справедливост в гражданските и търговските правоотношения.

Разпоредбата на чл. 26, ал. 1, предл. трето от ЗЗД установява като нищожни договорите, които накърняват добрите нрави. Добрите нрави се определят като морални норми, на които законът е придал правно значение, защото правната последица от тяхното нарушение е приравнена с тази на противоречието на договора със закона. Накърняване на добрите нрави в обществото като основание за нищожност на договора е налице, когато начинът на извършване и целите на сделката я правят несъвместима с обществената представа за равнопоставеност на страните в гражданския оборот.

В разглеждания случай са уговорени неустойки, при които е налице несъответствие между договорената неустоечна клауза и очакваните от изпълнението вреди. Без да е налице насрещна престация от страна на телевизията “БГ Т.М.” ЕООД, последното начислява на оператора неустойка за всички месеци от прекратяването до края на срока на договора в размер на последната начислена такса за услугата преди прекратяването на договора. Следователно при тази неустойка е уговорено разместване на блага по недопустим начин в полза на телевизията “БГ Т.М.” ЕООД за сметка на ответника. Същата може да бъде начислена фактически за целия петгодишен период на договора по чл. 14, изменен със съответното допълнително споразумение от 19.07.2018 г., без да има насрещна престация от страна на “БГ Т.М.” ЕООД.

С оглед на горното така уговорените неустойки поставят ответникът в неравностойно положение спрямо присъединения кредитор “БГ Т.М.” ЕООД и биха довели до неоснователно обогатяване на последния, доколкото той би получил определена сума по договорите, без да е предоставил и съответно без да има задължение да предостави насрещна престация. Неустойките излизат извън присъщите им обезпечителна, обезщетителна и санкционна функции.

При така установеното съдът приема, че неустоечните клаузи по чл. 23, ал. 1 от двата договора с “БГ Т.М.” ЕООД са определени извън пределите на нравствената допустимост и са нищожни поради накърняване на добрите нрави на основание чл. 26, ал. 1, изр. трето от ЗЗД. Същите не могат да породят целените с тях правни последици. От тях не са възникнали твърдените вземания на присъединения кредитор “БГ Т.М.” ЕООД, които да послужат за легитимирането му за подаване на молба за откриване на производство по несъстоятелност на ответното дружество.

Присъединеният кредитор “БГ Т.М.” ЕООД въвежда и вземане в размер на 45 600 лева с ДДС, представляващо наема на електронно-съобщителни мрежи за периода м. 10.2020 г. – м. 07.2021 г. вкл. по договор за взаимно свързване на електронни съобщителни мрежи за предоставяне на услуги на “Б.” ЕАД, сключен на 08.02.2019 г. между него и “Б.” ЕАД.

Ответникът е направил възражения за нищожност на този договор на няколко основания. Предвид горепосоченото относно поредността на

разглеждане на възраженията за нищожност с оглед тежестта на твърдения порок, съдът разглежда първо направеното възражение за нищожност поради заобикаляне на закона на основание чл. 26, ал. 1, предл. второ от ЗЗД – разпоредбите на ЗЕС и Наредба № 1/19.12.2008 г. за условията и реда за осъществяване на достъп и/или взаимно свързване. При заобикалянето на закона една забранена от закона цел се постига с позволени средства; макар от външна страна правната форма да е спазена, целта е чрез нея да се постигне един непозволен или забранен от закона резултат. Ответникът, който носи доказателствената тежест за това, не установи целта на сделката да е непозволен от закона резултат, а неспазването на съответния регистрационен режим не може да се субсумира под тази норма. С оглед на това възражението на ответника по чл. 26, ал. 1, предл. второ от ЗЗД е неоснователно.

Ответникът е направил възражение за нищожност на договора от 08.02.2019 г., сключен с “БГ Т.М.” ЕООД, и поради невъзможен предмет на основание чл. 26, ал. 2, предл. първо от ЗЗД. Договорът е нищожен поради невъзможен предмет (изначална липса на предмет), ако към момента на сключването му същият не съществува фактически в реалната действителност или е невъможно да възникне.

В случая претендираните от присъединения кредитор вземания произтичат от сключения между страните договор от 08.02.2019 г. за взаимно свързване на електронни съобщителни мрежи. Съгласно чл. 1, ал. 1 и чл. 3, ал. 1 от договора от 08.02.2019 г., страните са договорили, че Б. ще ползва мрежата на БГ Т.М. за предоставяне услуги на крайни потребители, като взаимното свързване между мрежите се осъществява чрез оптична/логическа свързаност, изградена между точките за достъп на страните, и разноските по изграждането и поддържането на свързаността се поемат от Б..

Съгласно легалната дефиниция по §1, т. 4 от ДР на ЗЕС (в действащата към сключването на договора редакция – ДВ, бр. 103/27.12.2016 г.), “взаимно свързване” е физическото и логическото свързване на обществени електронни съобщителни мрежи, използвани от едно или от различни предприятия, за да даде възможност на потребителите на едно предприятие да разменят съобщения с потребителите от същото или друго предприятие или да имат достъп до услуги, предоставяни от друго предприятие. Услугите могат да се предоставят от съответните участващи страни или от други страни, които имат достъп до мрежата. Взаимното свързване е определен вид достъп, осъществяван между предприятия, осъществяващи електронни съобщения чрез обществени електронни съобщителни мрежи.

Съгласно легалната дефиниция по §1, т. 42 от ДР на ЗЕС, “оператор” е предприятие, което предоставя или което има право да предоставя обществена електронна съобщителна мрежа или прилежащо съоръжение.

Договорът за взаимно свързване на електронни съобщителни мрежи е уреден в ЗЕС, Глава десета “Достъп и взаимно свързване”. В чл. 158 и сл. от ЗЕС (в действащата към сключването на договора редакция – ДВ, бр. 41/22.05.2017 г.) е прието, че предприятие, предоставящо обществени електронни съобщителни мрежи, има право, а когато е налице искане от друго предприятие – и задължение, да договаря взаимно свързване на мрежите си за предоставяне на обществени електронни съобщителни услуги и осигуряване на оперативна съвместимост между услугите.

От така посочените разпоредби се налага извода, че за да се сключи договор за взаимно свързване на електронни съобщителни мрежи, е необходимо договарящите страни да бъдат оператори на електронни съобщителни мрежи, регистрирани от КРС по предвидения ред в ЗЕС, и да оперират с електронна съобщителна мрежа. От представените от ответника писмени доказателства към отговора на молбата по чл. 629, ал. 4 от ТЗ, подадена от присъединения кредитор "БГ Т.М." ЕООД – справки от регистри на КРС, в същите не се установява да фигурира "БГ Т.М." ЕООД. От присъединения кредитор не се представят и посочват доказателства, че същият е оператор на електронна съобщителна мрежа по смисъла на ЗЕС и Наредба № 1/19.12.2008 г., нито че оперира такава електронна съобщителна мрежа.

Поради горното следва да се приеме, че изначално към датата на сключване на договора от 08.02.2019 г. е невъзможно да се реализира взаимно свързване с несъществуваща в реалната действителност електронна съобщителна мрежа. Сключеният между страните договор от 08.02.2019 г. е нищожен поради невъзможен предмет на основание чл. 26, ал. 2, изр. първо от ЗЗД и не може да породи целените с него правни последици. С оглед на това претендираното от присъединения кредитор "БГ Т.М." ЕООД вземане по този договор в размер на 45 600 лева не може да послужи за материално-правна легитимация на същия за инициране на производство по несъстоятелност на ответното дружество.

За пълнота на изложението следва да се посочи също, че дори хипотетично да се приеме, че договорът от 08.02.2019 г. е валиден, което съдът не споделя по изложените по-горе съображения, то присъединеният кредитор, въпреки разпределената му доказателствена тежест за това, не представи и не ангажира доказателства за взаимното свързване на електронни съобщителни мрежи за предоставяне на услуги на Б. в процесния период, за да възникнат евентуално вземания за месечни такси за процесния период.

По изложените съображения съдът намира, че молбата на "БГ Т.М." ЕООД по чл. 629, ал. 4 от ТЗ се явява неоснователна и следва да бъде отхвърлена.

Съдът е сезиран и с молба на присъединения кредитор П.И. Г., който твърди, че има вземания от ответното дружество, които да произтичат от търговска сделка – договор за управление от 01.08.2016 г., представляващи вземания за неустойки по чл. 6.1., чл. 6.2. и чл. 6.3. от договора за управление, свързани с прекратяване на мандата му като изпълнителен директор на "Б." ЕАД, прекратяване на мандата му като член на съвета на директорите, промяна на контрола на дружеството.

Видно от служебно извършена справка в Търговския регистър по партидата на "Б." ЕАД (заличено), раздел "История", се установява, че П.И. Г. е заличен като представляващ дружеството с вписване от 13.02.2019 г., с оглед прието решение на съвета на директорите на "Б." ЕАД от м. 02.2019 г., и че същият е продължил да бъде член на съвета на директорите до преобразуването на дружеството в ЕООД с вписване от 06.07.2021 г. На 06.07.2021 г. е вписано преобразуване на "Б." ЕАД в "Б." ЕООД чрез промяна на правната форма.

Съдът намира, че въз основа на представения по делото договор за управление от 01.08.2016 г. между "Б." ЕАД (с правопреемник ответното

дружество) и П.И. Г. са възникнали мандатни правоотношения. Горецитираният договор е писмен и отговаря на изискванията за форма, съгласно чл. 244, ал. 7 от ТЗ.

Настоящият състав намира за неоснователно възражението на ответното дружество по чл. 42, ал. 2 от ЗЗД, че подписалият договора от името на ответното дружество – Н. К., не е бил надлежен представител на “Б.” ЕАД. С извършване на плащанията на месечните възнаграждения на изпълнителния директор П.И. Г., които ответното дружество признава и с отговора на молбата по чл. 629, ал. 4 от ТЗ, ответникът е приел това съглашение и същото го обвързва.

По своята правна природа договорът за управление е мандатен, покриващ характеристиките на договор за поръчка, а възникналото въз основа на такъв договор правоотношение е гражданскоправно. Макар че с договора за управление да се осигурява функционирането на едно търговско дружество и се обезпечава представителството му от определените от ТЗ органи на управление, този договор не отговаря на изискванията за търговска сделка по чл. 286, ал. 1 и ал. 2 от ТЗ. Задължението на дружеството по договор за управление не е свързано с упражняване на търговско занятие, каквото е изискването на чл. 608, ал. 1 от ТЗ, а е източник на специфично мандатно правоотношение на дружеството с члена на съвета на директорите. Поради горното вземането на П.И. Г. като изпълнителния директор и член на съвета на директорите, произтичащо от сключения с дружеството договор за управление, не го легитимира за инициране на производство по несъстоятелност на ответното дружество (в такъв смисъл относно вътрешните отношения в търговското дружество – Решение № 70/25.08.2014 г. по т.д. № 3560/2013 г. по поиса на ВКС, Т.К., I Т.О. за вземане за връщане на допълнителна парична вноска; Решение № 602/04.11.2005 г. по т.д. № 116/2005 г. по поиса на ВКС, Т.К., I Т.О. относно вземане по договор за прехвърляне на дружествен дял).

Дори и хипотетично да се приеме, че вземанията на присъединения кредитор П.И. Г. по договор за управление произтичат от търговска сделка, което съдът не споделя по изложените съображения, то в този случай следва да се разгледат направените от ответника възражения за унищожаемост и нищожност. Тъй като унищожаемостта предпоставя наличие на валидно правоотношение, то разглеждането на направеното от ответника възражение за нищожност с оглед тежестта на порока, предхожда разглеждането на възраженията за унищожаемост.

Направеното от ответника възражение за нищожност на неустоечните клаузи по чл. 6.1., чл. 6.2. и чл. 6.3. от договора за управление поради противоречие на добрите нрави на основание чл. 26, ал. 1, предл. трето от ЗЗД, се разглежда първо от съда.

Както е посочено по-горе, накърняване на добрите нрави в обществото като основание за нищожност на договора или отделна договорна клауза е налице, когато начинът на извършване и целите го правят несъвместим с обществената представа за равнопоставеност на страните в гражданския оборот. В разглеждания случай е налице такова несъответствие при уговорените неустойки по чл. 6.1., чл. 6.2. и чл. 6.3. от договора за управление, сключен с изпълнителния директор П.И. Г.. Отношенията между дружеството и членовете на органите му на управление се характеризират с равнопоставеност и доброволност, включително и относно прекратяването на

правоотношението. Израз на тези принципи е уредената от законодателя възможност и при двете системи за управление (двустепенна и едностепенна) за предсрочно прекратяване на мандата и освобождаване на членовете на съвета на директорите, съгласно чл. 233, ал. 4 от ТЗ. Реципрочно право е уредено и за члена на съвета на директорите да поиска освобождаване от длъжността и заличаване от Търговския регистър, съгласно чл. 233, ал. 5 от ТЗ.

В случая в неустоечните клаузи по чл. 6.1. и чл. 6.2. от договора са уговорени фиксирани суми от 13 000 000 евро при предсрочно прекратяване на мандата на изпълнителния директор и съответно от 4 200 000 евро при прексрочно прекратяване на мандата на същия като член на съвета на директорите или избор на нов съвет на директорите, независимо от причините за това. При така договорените клаузи не се държи сметка за периода от време, който остава до края на мандата, както и за причините за освобождаване на изпълнителния член на съвета на директорите.

Отделно от горното в чл. 6.3. от договора за управление е уговорена неустойка в размер на 2 000 000 евро при промяна на прекия или косвен контрол на акционерното дружество. Със същата се прави опит чрез финансова санкция да бъде ограничена по недопустим начин възможността на акционерите/едноличния собственик на капитала да се разпореждат с акциите и имуществото си. Това противоречи и на житейската логика при положение, че връзката е обратна – акционерите чрез правомощията си в общото събрание (съответно едноличният собственик на капитала) контролират дейността на съвета на директорите и изпълнителния директор, а не обратното.

И трите неусточени клаузи не са обвързани със стойността на месечното възнаграждение на изпълнителния директор/член на съвета на директорите и оставащия период от мандата на същия, какъвто би бил евентуално защитимият правен интерес на члена на съвета на директорите, а са уговорени като фиксирана сума. Следователно дори за кратък оставащ период от време, дружеството би дължало цялата неустойка. Така определените фиксирани суми от 13 000 000 евро по чл. 6.1., от 4 200 000 евро по чл. 6.2. и от 2 000 000 евро по чл. 6.3. от договора за управление не са съобразени и с размера на месечното възнаграждение на изпълнителния директор и член на съвета на директорите, което към датата на сключване на договора е в размер на 6 000 лева съгласно чл. 5.1. от същия. Доколкото валидността на клаузата се определя към датата на сключване на договора и при съобразяване на този размер на месечното възнаграждение - 6 000 лева, то за целия мандат от 5 години (60 месеца) възнаграждението на директора за целия срок на договора възлиза общо на 360 000 лева. При съобразяване на това, уговорените в същият договор неустойки надхвърлят общия размер на възнаграждението над 70,62 пъти (по чл. 6.1.), над 22,82 пъти (по чл. 6.2.), над 10,87 пъти (по чл. 6.3.).

Ако уговорените неустойки се разгледат при съобразяване на 12-месечния срок на предизвестие за прекратяване, определен по чл. 7.2. от договора за управление, то при неспазено предизвестие би се дължала сума в размер на 72 000 лева и уговорените неустойки надхвърлят сумата при неспазено предизвестие над 353,14 пъти (по чл. 6.1.), над 114,09 пъти (по чл. 6.2.), над 54,33 пъти (по чл. 6.3.).

С оглед на горното съдът намира, че с договора за управление

изначално са уговорени неустойки, които освен че водят до ограничаване на правото на дружеството и акционерите/едноличния собственик на капитала, то се явяват и прекомерни спрямо размера на очакваните вреди за изпълнителния директор/член на съвета на директорите в това му качество. Това води до неоснователно обогатяване на тази страна по договора и поставя дружеството в неравностойно положение, което излиза извън пределите на нравствената допустимост. Неустойките не отговарят на присъщите им обезпечителна, обезщетителна и санкционна функции.

Разгледани поотделно и в тяхната съвкупност неустоечните клаузи по чл. 6.1., чл. 6.2. и чл. 6.3. от договора за управление, сключен с изпълнителния директор П.И. Г., са нищожни поради противоречие с добрите нрави на основание чл. 26, ал. 1, изр. трето от ЗЗД и не могат да породят целените с тях правни последици. От същите не са възникнали твърдените вземания на присъединения кредитор П.И. Г. и той не е материално-правно легитимиран да инициира производство по несъстоятелност на ответното дружество и на това основание.

По изложените съображения съдът намира, че молбата на П.И. Г. по чл. 629, ал. 4 от ТЗ се явява неоснователна и следва да бъде отхвърлена.

Предвид изложените съображения съдът намира, че не е налице активна легитимация по чл. 625 от ТЗ на молителя и на присъединените кредитори. Липсва една от материалноправни предпоставки за уважаване на молбата – молителят и съответно присъединеният кредитор да е кредитор с изискуемо парично вземане, произтичащо от търговска сделка. Предмет на установяване в производството е не безспорността на вземанията, а тяхното съществуване и изискуемост, което в случая не се установява по делото. Липсата на тази предпоставка прави безполезно обсъждане на финансово-икономическото състояние на ответника, тъй като двете предпоставки - наличието на вземане от парично естество, което да е изискуемо и чийто източник са е търговска сделка, следва да е в условие на кумулативност със състоянието на свръхзадълженост по смисъла на чл. 742, ал. 1 от ТЗ, съответно на неплатежоспособност по смисъла на чл. 608 от ТЗ. Съдът изследва финансовото състояние на ответника единствено във връзка с твърдяното изискуемо вземане на молителя, съответно присъединените кредитори, произтичащо от търговска сделка. Тогава когато не е установена облигационна връзка по търговска сделка, включително когато сделката страда от пороци, които я правят нищожна, съдът е длъжен да отхвърли молбата, поради липсата на задължителна материална предпоставка на закона (така в Решение № 134 от 08.12.2009 г. по т.д. № 141/2009 г. на ВКС, Т.К., I Т.О.).

По разноските:

Съгласно представения списък на разноските ответникът претендира разноски в общ размер на 13 800 лева, от които 1 800 лева – депозити за вещи лица и 12 000 лева с ДДС – адвокатско възнаграждение, платимо по банков път съгласно представеното споразумение за предоставяне на правни услуги, и за плащането на което са представени доказателства съгласно указанията, дадени в т. 1 от Тълкувателно решение от 06.11.2013 г. по тълк. дело № 6/2012 г. на ОСГТК на ВКС.

Молителят и присъединените кредитори са направили възражение за прекомерност на претендираното адвокатско възнаграждение на ответника, което е основателно и следва да бъде уважено. В случая минималното адвокатско възнаграждение е в размер на 600 лева без ДДС съгласно чл. 7, ал. 1, т. 4 от Наредба № 1 от 09.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, което се дължи за осъществено представителство във фазата на разглеждане на молбата за откриване на производство по несъстоятелност. Правилото на чл. 7, ал. 3 от същата наредба за определяне на минималното адвокатско възнаграждение на база на стойността на предявените вземания за защита по дела за несъстоятелност е приложимо в хипотеза на осъществена правна защита в етапа на предявяване и приемане на вземанията, но не и в предхождащата го фаза на разглеждане на молбата за откриване на производството по несъстоятелност (така в Определение № 592 от 17.07.2014 г. по ч.т.д. № 1040/2014 г. по описа на ВКС, Т.К., I Т.О.). С оглед на изложеното и при съобразяване на правната и фактическа сложност на делото, съдът намира, че адвокатското възнаграждение на ответника следва да бъде определено и намалено по всяка молба (на молителя и на всеки от присъединените кредитори) на по 600 лева без ДДС или 720 лева с ДДС, предвид данните в представената към списъка фактура за начисляване на ДДС, т.е. в общ размер на 2 160 лева. Искането на ответника за присъждане на адвокатско възнаграждение за горницата над тази сума до 12 000 лева не следва да бъде уважено.

С оглед на горното и предвид изхода на спора, в полза на ответника следва да бъдат присъдени разноски по делото пред СГС в общ размер на 3 960 лева.

Водим от изложеното, СЪДЪТ

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ като неоснователна предявената от “Р.И К.” АД, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: гр. Стара Загора, община Стара Загора, ул. “*****” № *****, против “Б.” ЕООД, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: гр. София, Столична община, район “Младост”, ул. “*****”, молба за откриване на производство по несъстоятелност на “Б.” ЕООД, ЕИК *****, поради свръхзадълженост и при условията на евентуалност поради неплатежоспособност.

ОТХВЪРЛЯ като неоснователна предявената от “БГ Т.М.” ЕООД, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: гр. Димитровград, община Димитровград, ул. *****, офис 16, против “Б.” ЕООД, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: гр. София, Столична община, район “Младост”, ул. “*****”, молба за откриване на производство по несъстоятелност на “Б.” ЕООД, ЕИК *****, поради свръхзадълженост и при условията на евентуалност поради неплатежоспособност.

ОТХВЪРЛЯ като неоснователна предявената от П.И. Г., ЕГН *****, с адрес: гр. Стара Загора, ул. “*****”, против “Б.” ЕООД, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: гр. София, Столична община, район “Младост”, ул. “*****”, молба за откриване на производство по несъстоятелност на “Б.” ЕООД, ЕИК *****, поради неплатежоспособност и

при условията на евентуалност поради свръхзадълженост.

ОСЪЖДА на основание чл. 78, ал. 3 от ГПК **“Р.И К.” АД**, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: гр. Стара Загора, община Стара Загора, ул. “*****” № *****, **“БГ Т.М.” ЕООД**, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: гр. Димитровград, община Димитровград, ул. *****, офис 16, и **П.И. Г.**, ЕГН *****, с адрес: гр. Стара Загора, ул. “*****”, да заплатят на **“Б.” ЕООД**, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: гр. София, Столична община, район “Младост”, ул. “*****”, сумата от **3 960 лева (три хиляди деветстотин и шестдесет лева)** – разноси по делото пред СГС.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване пред Апелативен съд – София в седмодневен срок от съобщаването му на страните.

Съдия при Софийски градски съд: _____